

NESIREMK SAVO SUPRATIMU

Pasilikite stovėti, dar minutėlei, maldai. Kiek iš jūsų čia esančių turite prašymus savo širdyje, ir norėtumėte, kad Dievas padarytų kažką ypatingo dėl jūsų šiame susirinkime? Palenkime dabar prieš Jį savo galvas.

² Dangiškasis Tėve, mes esame privilegijuoti žmonės, susirinkdami kartu čia Viešpaties Jėzaus Vardu, laisvoje šalyje, kur mes, iki šiol, galime šlovinti Tave mūsų sąžinės paliepiamu. Ir mes meldžiame, Tėve, kad tai dar tęstųsi. Ir dabar mes norime pasinaudoti šios didžios privilegijos galimybe, kurią mes turime. Ir kad galėtume šį vakarą įdėti visą savo širdį į šį tarnavimą, šlovinti Tave, kad būtų pasakyta, jog: „Dievas buvo mūsų tarpe šį vakarą, laimindamas savo žmones“. Išgelbėk kiekvieną prarastą sielą, kuri yra čia šį vakarą, Viešpatie. Ir kiekvieną, atkritusį nuo Dievo, kad jie galėtų sugrįžti į Dievo namus. Aš meldžiu už kiekvieną ligonį, kad būtų išgydytas, kiekvienas, kamuojamas skausmų galėtų vaikščioti, ir aklas praregėtų, kurčias girdėtų, šlovė ir garbė būtų atiduota Jėzui Kristui, esančiam tarp Jo žmonių. Tegul tai lieka ilgai atmintyje, Viešpatie, kadangi mes buvome susirinkę kartu ir prašėme šių palaiminimų Jėzaus Vardu. Amen.

Galite sėstis.

³ Kažkaip, atvykstant į Ramados viešbutį, kelyje, visada atrodo lyg grįsčiau namo, kadangi aš buvau čia daugelį kartų, kol aš—aš manau, kad jie tiesiog pradeda pažinti mane. Ir aš esu tuo patenkintas, kadangi aš suradau puikę grupelę žmonių tuose Ramados viešbučiuose. Vienas Tusone ir kitas čia, jie buvo labai malonūs mums, leisdami turėti tarnavimus. Ne taip seniai, aš pats turėjau tarnavimą, ten Ramados viešbutyje, ir šeimininkas netgi neleido man sumokėti nuomos už pastatą. Tai tikrai labai puiku. Aš prisimenu tai, kai aš taip pat keliauju per šalis, taigi, tuos, kurie yra geri Dievo namams.

⁴ Taigi mes turėjome, nuo Sekmadienio vakaro, arba greičiau nuo Sekmadienio popietės, tikrai puikų laiką Viešpatyje, ar bent jau aš turėjau. Aš turėjau nuostabų laiką, džiaugdamašis Jo palaiminimais, Šventosios Dvasios draugyste ir su Jo žmonėmis.

⁵ Man—man patinka prisiminti, kad kartu mes šloviname Dievą. Jūs esate Dievo atributas, Dievo dalis, kai jūs tampate Dievo sūnumi ir dukra. Ir Dievas yra jumyse, norėdamas išreikšti Savo valią, jeigu jūs Jam leisite tai padaryti.

⁶ Taigi, mes tikimės šį vakarą, kad kiekvienas asmuo pamirš apie šios dienos dalykus, ir atidės viską į šalį, ir tiesiog dabar nukreips savo širdį į tarnavimą; ne tik šį vakarą, bet ir ateinančiame suvažiavime. Be abejonės, daugelis

atstovų susirinko. Aš matau šį vakarą papildymą ant pakylės, susirinkusį rytoj prasidedančiam susirinkimui. Ir aš prašiau žmonių, kurie yra čia tame prabudime, kurių mes ką tik turėjome, jei būtų įmanoma, aš norėčiau, kad jūs pasiliktumėte ir tame suvažiavime. Mes turėsime puikius pranešėjus. Vienas brolis negalėjo atvykti, ir, bet mes čia turime daugiau, kurie užims jo vietą. Aš pats noriu pilnumoje dalyvauti, kad galėčiau džiaugtis šiuo bendravimu.

⁷ Jūs žinote, mes užlipame čia, kaip tarnautojai, ir mes kalbame, ir mes visada atiduodame žmonėms viską, kas yra mumyse. Aš kartą pamokslavau tema, kur Jėzus pasakė: „Stebėkite leliją, kaip ji nei—nei sunkiai dirba, nei verpia, tačiau Aš jums sakau, kad Saliamonas visoje savo šlovėje nebuvo pasipuošęs kaip nei viena iš jų“. Ir aš sužinojau, kad lelija turi augti, dieną ir naktį, suktis, plušėti, ir tapti švytinčia. Bet ji iš to negauna jokio palaiminimo, sau. Ji atveria save, ir—ir iš jos sklinda aromatingas kvapas. Bitė renka medų tiesiai iš jos širdies. Ji atiduoda viską, ką ji užsidirbo. Ir aš pavadinau savo pamokslą *‘Gerbiama Ponia Lelija’*, tokios rūšies neįprasta tema.

⁸ Bet—bet tai yra, tarnautojai, atiduodantys save žmonėms, ir yra gera, tiesiog atsisėsti ir—ir klausyti kitų. Kaip šildantis prie ugnies, mums patinka sėdėti prie vienas kito liepsnojančios ugnies, ir sušildyti savo širdis Evangelija, kurią brolis pamokslauja žmonėms. Ir aš esu dėkingas, turėdamas tokią galimybę tai daryti. Ir taigi aš tikiuosi šį vakarą . . .

⁹ Bilis man pasakė, kad jis išdalino visas maldos korteles. Ir mes negalėsime turėti maldos eilės čia, jei ir turėtume tai padaryti. Suprantate, jūs turėtumėte eiti aplink ten, per tamsią salę, ir ateiti štai čia. Jūs galite užkliūti už bet ko, ateidami čia. Ir esantys skausmuose, ir luošiai, tai darydami būtume baisioje padėtyje.

¹⁰ Bet mes nežinome, ką mūsų Viešpats gali padaryti. Jis galbūt nužengs tiesiai tarp mūsų, šį vakarą, ir—ir išgydys kiekvieną, esantį čia, kiekvieną ligą. O, aš geriau matyčiau tai, nei visas tas maldos eiles, kurias aš kada turėjau savo gyvenime, tiesiog—tiesiog pamatyti Dievo suverenumą tarp Jo paklusnių vaikų. Man—man visada tai patiko.

¹¹ Paprastai, jeigu jūs turite asmeninį ryšį su žmonėmis, kaip rankų uždėjimas, tai gali būti, aš nemanau, kad daugelis taip darytų, na, jie sakytų: „*Toks — toks* tarnautojas uždėjo rankas ant manęs, ir, šlovė Dievui!“ Tuomet tai leidžia žmonėms žvelgti į tą tarnautoją.

¹² Bet jeigu jūs tik galėtumėte stovėti čia, pamokslauti Žodį, ir leisti Šventajai Dvasiai išgydyti kiekvieną, tuomet tai absoliučiai tik Dievo malonė. Ir tuomet visas gyrius atiteks Dievui, šlovė. Tai nebus jokio šešėlio, nieko, nei vienam. Toks būdas ir mano tarnavime, ir tai priežastis, kodėl aš neturiu tiek daug, nebent . . .

Taigi, praeitą vakarą, mes bandėme melstis už visus, kiek imanoma. Ir dedant rankas. . .

¹³ Paprastai tai yra vakarais, tiesiog galbūt Šventoji Dvasia ateis tiesiog tarp mūsų, ir judės, apreikšdama save, leidžianti, kad Ji būtų atpažinta tarp mūsų. Ir tuomet, aš manau, tai yra tikra, kai Jis gali būti savo suverenumu, suprantate. Aš dabar negaliu pasakyti: „Šis vyras, ar ši moteris, ar šis vaikas“, suprantate. Šventoji Dvasia juda pastate, ir kalba tam, kam Ji nori kalbėti. Suprantate, tai yra suverenumas. Ir tuomet, tai atneša pažinimą, kadangi tai yra Dievo pažadas, ir tai atneša suverenaus Dievo pažinimą, ir taip pat nuleidžia žemyn Jo Buvimą tarp mūsų. Mes turėtume tai matyti ir džiaugtis! Ir nesvarbu. . .

¹⁴ Jūs sakote: „Na, mano ranka buvo suluošinta. Aš buvau čia praeitą vakarą. Aš—aš—aš nesijaučiu nei kiek geriau“. Tai nieko bendro su tuo neturi. Jums, tai jau yra atlikta. Jūs tada nežiūrite į savo ranką, jūs žiūrite į pažadą, suprantate. Ir todėl, jūs negalite pasakyti: „Na, brolis *toks ir toks*, nesimeldė tikėjimo malda, ar tas ir tas“. Tai Viešpaties Buvimas duoda jums tikėjimą, suprantate, ir tuomet Jis siunčia savo Žodį, ir juos išgydo.

¹⁵ Taigi, praėjusį vakarą aš—aš vėl sulaužiau savo pažadą. Aš noriu būti tikras, kad aš išlaikysiu jį ši vakarą, jei galėsiu. Ir taigi, kažkas pasakė: „Tu nesilaikei savo teksto praeitą vakarą“. Ne, aš—aš nesilaikiau; nes, aš jums pasakysiu kodėl. Aš ketinau pamokslauti tema, dabar aš tiesiog pamiršiu kokia, „*Bet Dievas Apstus Gailestingumo*“.

¹⁶ Ir aš turėjau pabandyti paaiškinti, kaip Paulius kalbėjo čia, sakydamas: „Mes, kurie buvome praeityje“, kartą, praėjęs laikas, „mes buvome mirę nuodėmėse ir nusižengimuose; kuriuos Dievas atgaivino, padarė gyvais“. Taigi, suprantate, prieš tai, kai bet kas gali būti atgaivinta, čia turi būti kažkas, ką reikia atgaivinti. Teisingai.

¹⁷ Taigi, matote, jei jūs buvote Dievo išankstiniame numatyme, tuomet jūs tampate Dievo dalimi. Ir vienintelis būdas kaip jūs galite tapti Dievo sūnumi ar Dievo dukra, jūs turite būti Dievo dalimi, ir Dievas nėra užbaigtas be jūsų. Turi būti. Teisingai, kadangi čia yra Vienas, tiksliai vienas Amžinojo Gyvenimo šaltinis, ir tai yra Dievas, ir tik Jis turi Amžinąjį Gyvenimą. Suprantate? Taigi, ir jūs buvote Jo dalis, ant tiek, kad jūs esate atributas, ar buvote Jo mintyse, nuo pradžios. Ir tai todėl, kad Jis galvojo apie jus jau pradžioje, tai duoda tą nedidelį truktelėjimą link Jo. Štai kas turi būti atgaivinta. Kai kurie iš jų niekada nebus atgaivinti; jie tiesiog neturi to, tai ir viskas.

¹⁸ Tai tiesiog lyg jūs būtumėte pasodinę kviečio grūdą, neturintį. . . Kad ir koks jis puikus buvo, jei jis savyje neturėjo gyvybės užuomazgos, jis niekada nebus atgaivintas. Bet pirmiausia turi būti gyvybės užuomazga.

¹⁹ Ir aš turiu tą nedidelę istoriją apie tą erelį, vaikščiojantį su vištomis ir viščiukais, nes jis buvo išperintas, ir gimęs ten, bet jis niekada nesijautė kaip tie viščiukai. Ir, žinote, kai jo mamytė prisiartinio ir surėkė, jis išgirdo balsą, kuris jam skambėjo didingai, kadangi, atminti, nuo pradžių jis buvo erelis. Jis tiesiog turėjo surasti save, surasti savo vietą.

²⁰ Tokiu būdu yra su kiekvienu tikinčiuoju. Jūs nebuvote gimę šiam pasauliui. Jūs buvote sukurtas pagal Dievo atvaizdą, būti Dievo sūnumi. Ir jūs nepriklausote šiam vištų kiemui, esančiam čia. Jūs esate erelis.

²¹ Ir jūs žinote, aš toliau kalbėjau apie tą „erelį“, ir tiesiog negalėjau užbaigti, taigi aš tiesiog. . . Aš per ilgai uždelsiau, ir tuomet aš pamiršau kokia buvo mano tema, ir aš pradėdavau savo užrašus, ir visa kita. Turėjau tikrai siaubingą laiką. Bet taip ir buvo, tai tiesiog buvo apie tą „erelį“.

²² Taigi, tegul tas Erelis, Dievas! Žinote, Dievas sutapatino savo pranašus su ereliais. Ir Jis save vadina Ereliu; Jis yra Jehova Erelis, Tėtis Erelis.

²³ Ir priežastis, dėl kurios Jis tai daro, nes erelis gali skristi aukščiau nei bet kuris kitas paukštis, ir kadangi jis yra sukurtas skirtingai nuo bet kurio kito paukščio. Taigi, jis savo lizdo nestatydina ant žemės, kaip viščiukai ir panašiai, bet jis pakyla aukštai, kad statydintų savo lizdą.

²⁴ Ir kitas dalykas, tai, kad jis yra ypatingai sukurtas paukštis. Taigi, jeigu—jeigu vanagas, varna ar grifas, ar bet kuris kitas paukštis, bandytų kilti aukštin į dangų ir sekti jį, jis perplyštų į smulkias daleles; jis nėra tam sukurtas. Jis turėtų būti ypatingas asmuo, kad pakiltų ten. Jo plunksnos yra standesnės nei bet kurio kito paukščio.

²⁵ Ir—ir jo akys yra išvalgesnės, nei bet kurio kito paukščio. Ir kuo aukščiau jis pakyla, tuo toliau jis mato. Na, kai kurie iš tų paukščių, kai jie pakyla ten, kur jie ir turėtų būti, jie yra akli kaip šikšnosparnis. Ir tokiu būdu yra su. . . Na, kai jie palieka tą mokymą, jie tuomet nieko nežino apie Tai. „Stebuklų dienos baigėsi“, kodėl? Jie negali To matyti.

²⁶ Bet ereliai gali pakilti į dangūs, ir ten į Danguaus dangūs. Ką gero tai duos, jeigu jūs Ten pakilsite ir negalėsite matyti? O, aš esu toks laimingas, būdamas vienas iš jų, ir galėdamas dabar bendrauti su visu jų lizdu.

²⁷ Pažvelkime į Senąjį Testamentą, į Patarlių Knygą, parašytą Saliamono, vieno iš išmintingiausių žmonių pasaulyje, išskyrus mūsų Viešpatį Jėzų. Bet Jis iš tikro nebuvo tiksliai toks, kaip Saliamonas, nes Saliamonas buvo žmogus, gimęs iš moters, ir turėjo žemiškąjį tėvą, Dovydą. Bet Jėzus buvo iš mergelės gimęs Šūnus, ir visumoje nebuvo žmogus; bet Jis buvo Dievas, Dievas-Žmogus, ir Jis buvo daugiau nei žmogus, Jis buvo Žmogus, plius. Suprantate? Bet Saliamonas buvo žmogus, tiesiog toks, kaip jūs

ir aš, ir jis paprašė Dievo išminties, kad galėtų valdyti karalystę. Ir jis turėjo išminties dovaną, protingiausias žmogus, kurį mes kada nors žinojome, išskyrus mūsų Viešpatį. Jis parašė Patarles, ir aš manau, kad jos yra labai geros.

²⁸ Ir mes dabar pažvelgsime į Patarlių Knygos 1-ą skyrių, ir, greičiau, 2 skyrių, ir pirmąsias kelias Patarlių eilutes, iš 2, pradedant nuo 1. Patarlių 2, pradedant nuo 1, tęsiant Saliamono patarimą savo sūnums: „Mano sūnau, jei priimsi . . .“
 „Aš atsiprašau.

²⁹ Tai Patarlių 3:1. Aš atsiprašau. Aš pažvelgiau štai čia į—į savo knygą, ir matau, kad tai yra Patarlių 3, vietoje 1 ar 2. Aš atsiprašau. Patarlių 3:1.

Mano sūnau, nepamiršk mano įstatymo; bet tegul tavo širdis laikosi mano įsakymų:

Dėl prailgintų dienų, ir ilgo gyvenimo, ir ramybės, tegul bus . . . tegul jie bus pridėti tau.

Tegul gailestingumas ir tiesa nepalieka tavęs: užsirišk juos sau ant kaklo; įrašyk juos į savo širdies plokštes:

Taip rasi palankumą ir gerą įvertinimą Dievo ir žmogaus akyse.

Pasitikėk VIEŠPAČIU visa savo širdimi; ir nesiremk savo supratimu.

Visuose savo keliuose pripažink Jį, ir Jis nukreips tavo takus.

³⁰ O, aš manau, kad tai pati nuostabiausia Rašto vieta! Dabar aš noriu paimti kaip temą, iš 5-tos eilutės „*Nesiremk Savo Supratimu*“.

³¹ Taigi, tai yra labai keista tema šiai dienai, kurioje mes gyvename, kadangi kirtis šiandien yra dedamas ant išsilavinimo ir ant mūsų pačių supratimo apie dalykus, tai—tai švietimo dienos. Bet mes randame čia šį keistą teiginį, kaip ir kitos Rašto vietos, tai turi savo vietą, ir mes tikimės, kad Dievas leis mums pamatyti, kur yra ta vieta.

³² Šiandien mes leidžiame savo vaikus į mokyklą, kad turėtų supratimą. Po to, kai jie užbaigia vidurinę mokyklą, mes siunčiame juos į aukštesnę mokyklą, kad jie gautų dar didesnį pažinimo supratimą. Tada po to, kai jie buvo ten mokomi, kai kurie vaikai yra pakankamai sėkmingi, kad eitų į universitetą, ir po universiteto jie užbaigia savo išsilavinimą, ir pažinimo supratimą. Ką jie įgyja per . . . Daugelį kartų, kad gauti darbą, jūs turite turėti bent jau vidurinės mokyklos suvokimą, arba universiteto išsilavinimą, ar panašiai.

³³ Taigi, išmintingasis Saliamonas mums pasakė, kad: „nesiremti tuo, nesiremti savo supratimu; nesimokyti iš šių dalykų“. Kadangi, mes stebimės, kodėl jis pasakė štai

tokį dalyką, nes paprastai tai mūsų šiuolaikinis supratimas, paprastai tai žmogaus išmintis, kuri yra priešinga Dievo Žodžiui. Aš manau, kad tai, ką ir Saliamonas bandė patarti savo sūnams, ne tai, kad būtų beraščiais, bet, kad nesiremtų savo supratimu.

³⁴ Ir aš manau, kad tai būtų geras pamokymas šiandien, jei mes pasakytume savo sūnams ir Dievo sūnams, kad yra gerai turėti išsilavinimą, čia nėra nieko prieš tai; bet kai tas išsilavinimas yra priešingas Dievo Žodžiui, tuomet vadovaukitės Žodžiu ir palikite savo išsilavinimą, suprantate, kadangi, tai Žodis. Ir išsilavinimas pasiliks, ir suteiks jums gerą darbą, tikriausiai gerą reputaciją tarp intelektualių žmonių, ir, bet, tai viskas gerai, kas greičiausiai būtų jums labai didelė pagalba, pagalba jums ir jūsų finansams, ir jūsų—jūsų pragyvenimo šaltiniui, duodant jums šiek tiek geresnį pragyvenimą.

³⁵ Bet atmink vieną dalyką, mano sūnau, tu turėsi mirtį. Nesvarbu kokį išsilavinimą jūs turėsite, kiek kultūros jūs sugebėsite sukaupti, tačiau jūs turėsite susidurti su mirtimi, kadangi tai parašyta, kad: „Žmogus turi mirtį, ir po to Teismas“. Ir Dievas, kai . . . Mirtis nėra tokia bloga, bet atėjimas į Teismą, tai yra blogoji dalis. Taigi, jūs galite mirti, „bet po to Teismas“. Ir Dievas nesiruošia jūsų paklausti kiek mokslų jūs turėjote, kai buvote čia žemėje, kiek jūs sukauptė pažinimo, ar jūs turite Humanitarinių mokslų bakalaurą, ar galbūt jūs turite bet kokį kitą laipsnį, galbūt net tarnautojo. Tai nebus iš jūsų pareikalauta.

³⁶ Bet iš jūsų bus pareikalauta, ką jūs padarėte dėl to, kad suprastumėte Dievo Žodį. Tai, iš kur ateis pareikalavimas, kadangi Tai. Jūsų išsimokslinimas yra gerai, bet Dievo Žodis yra Gyvenimas. „Mano Žodis yra Gyvenimas“, ir žinoti Jį - yra Gyvenimas. Ir Jis, Jis pasakė: „Žinokite Jį“. Jis yra Žodis. Taigi, jūs tik galite žinoti Jį per Žodį, nes Jis yra Žodis. Tai vienintelis būdas, kaip jūs pažinsite Jį, pagal Jo Žodį.

³⁷ Kažkas gali ateiti ir pasakyti: „*tai* yra Dievas“, arba „*tai* yra Dievas“, arba „*tai* yra Dievas“, arba „*tai* yra teisinga“, ir „*tai* yra teisinga“, bet mes grįžtame prie Žodžio, kuris yra Tiesa.

³⁸ Ir Žodis yra tiesiog kaip Šiaurinė Žvaigždė, ji yra tikra žvaigždė. Nesvarbu kokia kryptimi juda pasaulis, Šiaurinė Žvaigždė yra centruota su žeme. Jūs nustatykite savo kompasą į Šiaurinę Žvaigždę. Ji visuomet yra žemės centre. Kitos žvaigždės juda aplink kartu su pasauliu, bet Šiaurinė Žvaigždė stovi stabiliai.

³⁹ Dabar kompasas yra Šventoji Dvasia, ir jūsų—jūsų prisitvirtinimo taškas bus Šiaurinė Žvaigždė, taigi Šventoji Dvasia visada nurodys į Žodį. Šventoji Dvasia niekada neves jūsų į nieką kitą, bet tik į Dievo Žodį. Taigi, kaip žmogus gali priimti mokymą, kuris prieštarauja Žodžiui, ir toliau sakyti, kad jis turi Šventąją Dvasią? Šventoji Dvasia nukreips jus tolyn nuo

to. Tam prireiks Šventosios Dvasios, kad nukreiptų jus į Žodį, nes Jis yra Žodis. Jis yra Žodis, ir tik Jis gali. . . Kaip—kaip kompas magnetas, kuris yra nukreiptas tik į Šiaurės ašigalį, tai yra vienintelis būdas kaip jis gali rodyti. Ir kai Šventoji Dvasia yra Autorius ir Rašytojas, ir Žodžio Atgaivintojas, kaip Ji gali nukreipti asmenį į kažką kitą išskyrus Žodį?

⁴⁰ Taigi, kai asmuo sako, kad turi Šventąją Dvasią, ir priima kažką, kas yra priešinga Žodžiui, tai rodo, kad tai nėra tikroji Šventoji Dvasia, kurią jie gavo. Suprantate? Tai gal būti dvasia, aš dėl to nesiginčysiu, bet tai—tai nėra Kristaus Šventoji Dvasia. Taigi, jūs žinote, daugelį kartų, jie priimdavo vienas kito dvasias; ir tai galbūt nurodo, į žmonių grupę, į tam tikrą dalyką, bet tai—tai nenurodo į Kristų. Bet Šventoji Dvasia visada nurodys į Kristų, ir Kristus yra Žodis.

⁴¹ Mes tai aiškiai matome Biblijoje. Ar, aš matau. Galbūt aš, gal ir esu neteisis, bet, mano manymu, bent aš taip negalvoju; kadangi, šis, tas: „Nesiremk savo supratimu apie dalykus“. Jeigu jūs remiatės savo supratimu, tuomet jūs nustraksėsite nuo teisingo kelio. Jūs negalite remtis niekieno kito supratimu, kai prieinama prie Gyvenimo. Kad surastumėte Gyvenimą, jums reikia remtis Žodžiu. Tai yra Gyvenimas.

⁴² Mes matome tai, nuo pat pradžių. Tai taip aiškiai mums paskelbta, nuo pat pradžių, kad Dievas savo pirmajai šeimai žemėje davė savo Žodį, kad Juo gyventų. Turėjo gyventi, tik pagal Jo Žodį. Taigi, tai ne valgant maistą, ir taip toliau. Bet turėjo gyventi Jo Žodžiu, Amžinai. Ir tol, kol jie laikėsi to Žodžio, jie gyveno Amžinai. Bet pirmoji nedidukė Žodžio frazė buvo pasakyta ne vietoje, visa grandinė trūko, ir žmonių rasė buvo nugramzdinta į mirtį. Suprantate, dabar mes pastebime.

⁴³ Ieva, kuri buvo, be abejonės, protinga asmenybė, pirmoji tiesiai iš Adomo, kuris buvo Dievo sūnus, ir Ieva, be abejonės, būdama toje vietoje, kur nebuvo nuodėmės, jokios vietos nuodėmei, ji tikrai turėjo turėti puikią sampratą to, kas buvo Dievas. Kadangi, kiekvieną popietę, ji ir jos vyras vaikščiojo sodo vėsumoje, vakare, ir kalbėjosi su Dievu veidas į veidą. Koks neprotingas dalykas, kad asmuo, kuris vaikščiotų su Dievu, veidas į veidą, kiekvieną dieną, ir po to nūsuktų, kad samprotautų apie kažką, ir tas samprotavimas patraukė ją nuo Dievo Žodžio!

⁴⁴ Mes vis dar tebeturime juos. Jie taip lengvai samprotavimo yra patraukiami nuo Dievo Žodžio, po to kai sėdėjo Dievo Artume. Matydami pamokslaujamą Dievo Žodį, akivaizdžiai įrodytą Dievo Žodį, girtuoklius ir nusidėjėlius, ateinančius prie altoriaus, ir tampančius naujais kūriniais Kristuje, žmones, su blogai pagarsėjusia reputacija, tampančius poniomis ir džentelmenais; ir tuomet pasitraukia nuo to palaiminto Dalyko, kuris vedė juos į Gyvenimą, ir tuomet tampa atskalūnais per

kažkokios rūšies mokymą, tapdami labiau populiarūs, ar—ar tapdami taip vadinamos geresnės klasės žmonėmis.

⁴⁵ Na, jūs esate geriausioje klasėje kokia tik yra: Dievo sūnūs ir dukterys. Na, man ši draugija patinka labiau nei, kad būčiau su visais karaliais ir valdovais, ir visais kitais. Duokite man nuolankių žmonių grupę, jei jie neskiria savo dešinės rankos nuo kairės! Tol, kol jie žino Dievą, myli Jį ir tarnauja Jam, man tai yra Dangaus garsenybės. Taip, pone!

⁴⁶ Taigi, bet mes randame, kad Ieva buvo šėtono lengvai atkalbėta, nuo Dievo Žodžio, ir ji rėmėsi savo supratimu, kadangi šėtonas primetė jai kažką, kas nebuvo tikras jos supratimas apie Dievą. Bet ji turėjo kažką kita, ką priešas, šėtonas, jai pasakė, ir ji tuo patikėjo.

⁴⁷ Taigi mes matome to rezultatus: tai nugramzdino visą žmonių rasę į mirtį, kadangi pirmoji motina žemėje, rėmėsi savo supratimu, priešingu Dievo Žodžiui, ir nugramzdino visą žmoniją į mirtį. Taigi, ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen.“ — Red.] Tai yra Žodis. Na, moteris visada . . .

⁴⁸ Bažnyčia, Biblijoje, yra prilyginama moteriai. Ir bažnyčia šiandien, gali priimti krūvą dogmų ar mokymų, ir įstumti visą susirinkimą į atskyrimą nuo Dievo. Tie žmonės, kurie priima tuos dalykus, vietoj Dievo Žodžio, yra kaip Ieva. Ir tai buvo daroma vėl ir vėl, kol visa ši karta yra atitraukta nuo Dievo Žodžio.

⁴⁹ Ir kai Žodis buvo įrodytas, Žodis buvo apreikštas, jie nepriėmė Jo, kadangi jie nenorėjo to daryti, nes jie rėmėsi savo pačių supratimu. „Ši bažnyčia buvo pastatyta čia. Tai puiki vieta. Tai didinga organizacija. Ji yra didelės žmonių grupės narė. Kodėl mes neturėtume tam priklausyti? Aš pasitikėsiu ją“. Nepasitikėkite savo pačių supratimu, bet pasitikėkite Viešpaties Žodžiu!

⁵⁰ Taigi—taigi tai baigėsi, galiausiai, visos rasės mirtimi, kaip aš ir sakiau, taip pat dabar, daugeliui žmonių, kurie pasitiki savo pačių supratimų, jų dogmomis ir mokymais, ir visa kita, tvirtindami: „Dievo Žodis ne visas yra tiesa, kad dalis Jo yra įkvėpta, o dalis ne“. Kaip jūs galite tikėti Biblija, jei dalis Jos yra įkvėpta ir dalis jos nėra įkvėpta? Jei viena, jei viena citata yra klaidinga, tuomet viskas yra klaidinga. Ji visa turi būti teisinga, visiškai teisinga.

⁵¹ Ir kai kurie iš tų taip vadinamų, iškreiptų, Biblijos mokyklų, mokačių sukaupto žmogaus žinojimo, kur jie susirenka kartu, susėda žmonių taryboje, ir sako: „Dabar pažvelkime, ar stebuklų dienos baigėsi apaštalo dienomis“. Ir daugelis vyrų, esantys po vyskupo ar aukštesniojo žmogaus, sėdės ten ir sakys: „Na, jeigu aš tik galėčiau su juo sutikti, be abejonės aš tikriausiai būčiau sekantis eilėje į jo poziciją“. Suprantate, tuomet jūs remiatės

savo paties supratimu, vietoje to, kad tvirtai stovėtumėte už Dievo Žodį. Tai štai kur yra šių dalykų priežastis.

⁵² Prieš kurią laiką, kai kas . . . Aš buvau debatuoję apie pajamų mokesčius. Ir jie man pasakė: „Na, aš manau, tavo valdytojai yra niekas kitas tik marionetės“.

⁵³ Aš pasakiau: „Jei aš turėčiau valdytoją ant borto, kuris turėtų kitoki supratimą, ir neatsistotų, ir (man nerūpi kas kalba apie tai) neišreikštų savo požiūrio apie tai, aš jį išmesčiau už borto“. Taip, pone. Nors tai būtų priešinga mano įsitikinimams, aš noriu, kad jis išreikštų tai, ką jis mano, kad yra teisinga. Štai dėl ko aš jį paėmiau čia, pamatyti ką jis apie tai pasakys. Bet mes turime tai.

⁵⁴ Atkreipkite dėmesį, Jėzus pasakė, Švento Jono 10: „Mano avys pažįsta Mano Balsą“. Balsas, žinoma, yra Jo Žodis, kai Jis kalba. „Mano avys pažįsta Mano Balsą. Mano Balsas buvo jiems įrodytas, kad tai tiesa. Jis buvo patvirtintas, kad tai yra Mano Balsas“. Taigi, atkreipkite dėmesį, jos nėra linę sekti jokių kitų balsu. Jos neseks. „Mano avys pažįsta mano Balsą, ir paskui svetimą jos neseks“. Kitaip tariant, jos nesupras teologinio balso, kuris moko priešingai Žodžiui. Avys nesupranta to, nedaugiau kaip, kad erelis, praeitą vakarą, galėjo suprasti vištų kudakavimą. Jie nesupranta to, kadangi jis buvo erelis. Ir tai yra tas pats dalykas su tikru, iš naujo gimusiu Dievo vaiku, jie supranta tik tuos dalykus, kurie yra iš Dievo.

⁵⁵ Taigi kas nors pasakys: „Na, dabar pažvelkite, aš manau, jūs galite *tai* padaryti. Tai yra, aš manau, kad *tai* nėra tas būdas. Aš manau, kad stebuklų dienos praėjo. Aš netikiu, kad tai yra Dieviškas išgydymas. Aš netikiu Tuo“. Taigi tikram, iš naujo gimusiam krikščioniui, tai praeis pro ausis, jis iš viso to nesupras. Ir kaip gali žmogus, kuris tiki Dievu, ir gali skaityti Bibliją ir matyti, kad Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, priimti kada nors tokį dalyką, aš to nesuprantu.

Taigi, jie nesiremia savo supratimu.

⁵⁶ Tiesiog kaip kūdikis. Jūs paimkite mažą kūdikį, tegul jis gimsta, ir leiskite jam vieną kartą prisileisti prie savo motinos krūtinės, žįsti iš jos šiltą pieną, paguldyti savo mažą galvelę ant jos krūtinės, nors jis būtų tik keletu valandų amžiaus. Ir po dienos ar dviejų, paimkite jį nuo motinos ir paguldykite jį ant svetimos motinos krūtinės, jis spardys ore savo mažas kojeles ir klyks. Tai ne jo motina. Suprantate, jis jau turėjo kažką dėl savęs, nes jis yra šios motinos dalis, ir prigimtis parodė jam būdą, kaip atpažinti savo mamą.

⁵⁷ Ir jeigu prigimtis parūpino kūdikiui būdą, kad jis pažintų savo motiną, iš kurios jis buvo gimęs, kaip daugiau turi jis, Dievo sūnus, kuris yra gimęs iš Dievo Dvasios, jis žino savo Mamą. Jis žino, nes jis gimė iš Žodžio, ir jis supranta Žodį. Patalpinkite jį

svetimoje vietoje, jis tikrai bus ne—ne savo vietoje, jis išeis iš ten kaip tik galima greičiau. Kadangi jis turi, jis nesiremia . . .

Kažkas sakys: „Na palauk, mielas, tai dabar tavo mama“.

⁵⁸ Tai ne jo mama, kadangi jis turi pažinimo būdą, kad jis yra dalis tos mamos. Tai jo motina, niekas kitas niekada negali užimti jos vietos. Jis pažįsta savo motiną. Atkreipkite dėmesį, kaip tai, kaip tai yra tikra. Dievas sukūrė viską pagal savo rūšį.

⁵⁹ Galvijus pagal savo rūšį. Daugelį kartų, varant galvijus, mes atvarydavome didžiules galvijų bandas ir mažus jaunikius, man būdavo įdomu, kaip jie iš viso atpažįsta savo mamą. Taigi, jie, jie nusileidžia nuo kalnų, galvijai visi tarpusavyje susimaišę. Karvė, esanti su veršeliu, galbūt šiek tiek išalkęs veršelis gali truputį pažįsti iš kitos motinos, jei jis iš tikrųjų yra alkanas; bet kai mes juos sustabdome, ten nuo prerijų, ta mama pradeda brautis per tą karvių ir veršelių minią, kol ji suranda savąjį, ir veršelis lekia pas savo motiną. Ji žino tą tam tikrą inkštimą, ir jis žino jos šaukimą. Ir ji šaukiasi to veršelio, ir kita motina šūkauja, kol jūs negalite girdėti net savo minčių, bet tas mažas veršiuokas suras tą tam tikrą savo motinos šauksmą, kadangi jis yra dalis tos motinos.

⁶⁰ Ir iš naujo gimes krikščionis, iš Dangaus, jis yra Žodžio dalis. Teisingai. Kita mama jis neseks. Jis yra Žodžio dalis. Jis stovės su Žodžiu. „Nes jeigu trimitas duotų neaiškų garsą, kas gali pasirošti mūšiui?“ - pasakė Paulius. Jis žino Žodžio garsą. Atkreipkite dėmesį, kaip—kaip tai yra, Dievo iš anksto numatanti ranka veda juos iki galo. Jis žino, kad jis buvo iš anksto numatytas, jis buvo Evangelijos Tiesoje. Jis žinojo, kad gimė iš Dievo Dvasios. Jis žino, kad Dievo Dvasia negali paneigti Dievo Žodžio, todėl nepažįstamu jis neseks. Atkreipkite dėmesį kaip . . .

⁶¹ Aš žvelgiau čia į užrašus, kuriuos aš čia užsirašiau. Aš—aš praleidau tai, bet aš tiesiog pamačiau užrašytą Rašto vietą, pamaniau, kad aš dar prie to sugrįšiu. Atkreipkite dėmesį, kaip Jo iš anksto numatytos avys sekė Jį, tiesiai tomis didžiausių teologų dienomis, kokias mes kada nors turėjome. Jie iš karto išėjo, nes jie pažino Jį. Jie žinojo, ką Žodis pažadėjo šiai dienai. Jie žinojo, kaip atrodys Mesijas, kai Jis atėjo. Ir Simonas Petras atėjo pas Jį, kuris tuomet buvo tik „Simonas“.

⁶² Ir Andriejus bandė jam apie tai pasakyti. „Šis Žmogus yra Mesijas“. Na, Simonas, žinoma, jis galbūt buvo šiek tiek užsispyręs, ir jis nenorėjo eiti.

⁶³ Bet kai jis atėjo į Jėzaus Artumą, kai Jėzus pasakė: „Tavo vardas Simonas, ir tu esi Jonos sūnus“. Taigi, mes žinome, jog Jėzus pasakė savo apaštalams, kad Jis juos žinojo, ir jį, „prieš pasaulio sukūrimą“. Jie buvo Jo minčių atributai. Todėl, tai sėklai esant jame, jis žinojo, ką Žodis pasakė ir, kad buvo pažadėtas Mesijas bus pranašas, ir kai jis tai pamatė, jis paliko

žvejybą. Jis tuomet žinojo, kad jis paliks savo tinklus, kadangi jis eis—eis ir taps žmonių žveju. Nes . . .

⁶⁴ Taigi, ten buvo kiti, stovėjo ten, kurie matė tuos pačius dalykus, ir priskyrė tai „piktai dvasiai“. Tai buvo teologai, kadangi tai nebuvo jų teologijos mokymo skonio. Ir jie atmetė tai, nes jie rėmėsi savo supratimu, pagal jų daktarus; kai, Jėzus Kristus atėjo pažadėtojo Žodžio išsipildyme, jie buvo akli, kad galėtų tai pamatyti. Jie rėmėsi tuo, ką pasakė kunigas, ir tuo, ką pasakė bažnyčia, vietoje to, kad remtųsi tuo, ką pasakė Dievas.

⁶⁵ Taigi, Jėzus atmetė juos už tai. Jis pasakė: „Tyrinėkite Raštus, nes manote Juose turį Amžinąjį Gyvenimą. O Jie yra Tie, kurie liudija apie Mane. Šie Raštai, kuriuos Aš prašau, kad jūs tyrinėtumėte, Jie pasakys kas Aš esu“.

⁶⁶ Bet jie nesirėmė tuo, ką pasakė Žodis, bet jie rėmėsi supratimu, kurį turėjo. Jie rėmėsi savo supratimu. Ir Šventasis Raštas mums sako, kad jie buvo uždengti po šydu. Jų pačių teologinis šydas juos ir apakino.

Jūs paklausite: „Brolis Branhamai, prie ko tu eini?“

⁶⁷ Aš tiesiog einu prie to. Tas pats dalykas vėl vyksta, kol vyrai ir moterys, žmonės remsis tam tikra bažnyčia, kurią jie lankė ir kuriai priklausė, nesvarbu ką Dievo Žodis sako apie tai. Jie tiesiog laikysis to, remdamiesi savo supratimu, ir ignoruodami Dievo Žodį, tarsi Jis nebūtų (niekada) parašytas. Tai neapvaisinta žmogaus gyvybės sėkla. Ji turi fizinę gyvybę, bet neturi savyje dvasinės gyvybės, kad būtų atgaivinta. Šydas buvo ant jos veido.

⁶⁸ Dabar atkreipkite dėmesį, jie turėjo savo mintis apie tai, koks turėtų būti Dievas, jie turėjo savo idėjas apie tai, koks turėtų būti Mesijas. Bet Žodis pasakė, koks bus Mesijas! Taigi, suprantate, jie turėjo savo supratimą apie tai, kas Jis bus. Be abejonės, ir ką pasakė vyriausiasis kunigas: „Visi man pavaldūs kunigai, taigi, kai ateis Mesijas . . . Mes čia pastatėme didelę šventyklą. Mes visa tai padarėme. Ir Biblijoje pasakyta: „Jis greitai atvyks į Savo šventyklą“, ir visi tie dalykai. Kai Jis atvyks, Mesijas ateis tiesiai čia ir atskleis save mums, ir pasakys: „Aš esu Mesijas. Aš atvykau. Aš esu tas Mesijas, kurio jūs ieškojote“. Na, kai Jis atėjo, Jis atėjo visiškai skirtingu būdu, nei jie galvojo, ir jie Jo neatpažino. Jie nežinojo kas Jis buvo. Bet Jis . . .

⁶⁹ O, jei . . . kas jei koks nors veidmainis būtų įėjęs čia ir pasakęs: „Aš esu Mesijas. Aš esu Daktaras *toks ir toks*“? Jie būtų priėmę tai.

⁷⁰ Bet kai jūs prieinate prie Žmogaus, kuris turi tamsią dėmę Jo gimime, jokio išsilavinimo, jokios mokyklos, kurią Jis kada lankė, kad mokytųsi, Jis nelankė jokios seminarijos, jokios nario kortelės; bet Jis buvo apreikštas Dievo Žodžio išaiškinimas. „Darbai, kuriuos Aš darau, pasakys jums kas Aš esu. Jeigu Aš

nedarau darbų, kurie buvo pažadėti, kad Aš darysiu, tuomet netikėkite Manimi“.

⁷¹ Argi mes negalime to pritaikyti šiai dienai? Kai ateina Šventoji Dvasia, jie nori pritaikyti tai kitam laikotarpiui, kai Jis ateina su veiksmais ir Jo Amžinojo Gyvenimo jėgos demonstravimu, žmonės nori vadinti tai „laukiniu fanatizmu“. Kodėl? Jie remiasi savo supratimu, o ne Viešpaties Žodžiu. Jūs žinote, kad tai tiesa.

⁷² Atpažinimas, kad Dievas, Jo paties išaiškinimas, yra pažado pasireiškimas.

⁷³ Galbūt aš pasakysiu tai, šiek tiek aiškiau. Kai Dievas kalba Žodį, Jam nereikia nė vieno vyro ar moters, nieko, kad pasakytų ką Tai reiškia. Kai Jis pasakė . . . Na, jūs sakote: „Dievas turėjo omenyje *tai*“. Dievas turi omenyje tai, ką Jis sako, kad Jis tai turi omenyje. Suprantate?

⁷⁴ Taigi, kaip Jis išaiškina savo Žodį? Išpildydamas Jį. Biblijoje pasakyta: „Mergelė pastos“, ir ji pastoja. Tam nereikia jokio išaiškinimo. Dievas pasakė: „Tebūnie šviesa“, ir ten buvo. Tam nereikia jokio išaiškinimo.

⁷⁵ Dievas taip pat pasakė, kad šiomis paskutinėmis dienomis Jis išlies savo Dvasią ant kiekvieno kūno, ir Jis tai padarė. Tam nereikia jokio išaiškinimo. Tam vien tik reikia priėmimo, kad kažkas priimtų tai, ką padarė Dievas. Tam nereikia išaiškinimo. Dievas pats išaiškina savo Žodį. Dievas pažadėjo dalykus, kuriuos mes matome diena iš dienos, kad Jis tai darys paskutinėmis dienomis.

⁷⁶ Žmonės šiandien, kaip ir buvo tada, jie rėmėsi savo supratimu. „Mano pastorius sako, kad tai yra ‚fanatizmas‘“. Bet Biblija pasakė, kad taip bus. Kieno supratimu jūs remsitės?

⁷⁷ Biblija pažadėjo, kad paskutinėmis dienomis, kad Laodikijos Bažnyčios Periodas taps toks turtingas, ir turės pakan- . . . ar patys bus visko pertekę, „Aš esu turtinga. Man nieko nereikia. Aš sėdžiu kaip karalienė“. Ir ji yra turtinga. Ir Jis pasakė: „Tu nežinai, kad esi apgailėtina“. Taigi, tai yra ištisas bažnyčios periodas, bažnyčia! „Laodikijos bažnyčiai: ‚Tu esi nuoga, akla, vargšė, apgailėtina ir nežinai to‘“. Sėdinti savo turtuose, dešimt tūkstančių kartų dešimt tūkstančių, ir tūkstančiai narių, pasaulio turtai jos rankose, beveik. Sudedant visa tai kartu, skiria pasimatymus, su katalikų bažnyčia ir su protestantais, kartu, kadangi jie sueina kartu, jie turi pasaulio turtus.

⁷⁸ Mes beveik, esame bankrutavę šioje tautoje. Mes skolinamės mokesčiams, kuriuos mokėsime keturiasdešimt metų nuo dabar, jie man pasakė, taigi jie pasakė „*Gyvenimo Linijoje*“. Mokesčiai, kuriems mes dabar išleidžiame, bus apmokėti per ateinančius keturiasdešimt metų. Mano mažasis anūkas, jei Jėzus uždels, kai jam bus keturiasdešimt, jis mokės mokesčius, kuriuos mes dabar išleidžiame. Siunčiame pagalbą į užsienį, o mūsų pačių

indėnai ir kita, miršta iš bado; bandome nupirkti draugystę. Jūs nenupirksite draugystės. Jūs nenupirksite draugo. Ne, bet tai, ką mes darome. Tokiu būdu pas mus nustatyta, apmokestinant žmones viskam, ką jie gali gauti, mokesčiai, mokesčiai, mokesčiai. Ir mes neišeisime iš skolų karo dar šimtus metų, aš manau, kad mes buvome į tai įtraukti politikų. Ir dabar mes neturėtume būti tame. Nėra jokios priežasties, kad mes būtume tame.

⁷⁹ Tačiau pačios bažnyčios, tapo turtingos. „Beveik visi pasaulio turtai“, - sako Biblija, - „randasi katalikų bažnyčioje“. Štai kodėl Rusija ją paliko, kodėl Rusija atsiskyrė nuo bažnyčios. Tai buvo paties komunizmo šaknys, kadangi bažnyčia mokė kažko, tačiau tai visiškai nesiskyrė nuo likusio pasaulio.

⁸⁰ Kai mes buvome ten Suomijoje, tas mažas berniukas buvo prikeltas iš mirusių. Ten atsistojo tie Rusijos kareiviai su pagarpa, ir pasakė: „Mes priimsime Dievą, kuris gali prikelti mirusįjį“.

⁸¹ Mes sukūrėme denominacijas, ir mokyklas, ir—ir pastatus, ir nesugebėjome padaryti to, ką Jėzus mums liepė daryti, tai „Pamokslauti Evangeliją“. Mes bandėme mokyti pasaulį. Jis niekada nepasakė: „Mokykite pasaulį; tas, kuris bus išsimokslinęs, bus išgelbėtas“. Jūs turite būti gimęs iš naujo, pripildytas Dvasios. Tai yra priežastis, kodėl apgailėtina nesiseka, visur. Suprantate, mes turime turtus, mes turime tai.

⁸² Taigi kas atsitiks? Ir kai ši bažnyčia, Pasaulinė Bažnyčių Taryba, eina kartu, ar negalite matyti, kas ketina vadovaujanti? Ar jūs, metodistai ir presbiterionai, ar negalite to suprasti, likusieji iš jūsų, net ir sekmininkai? Jūs sakote, kad jūs neįeisite. Jūs arba įeisite arba pasitrauksite iš denominacijos. Jūs padarysite vieną arba kitą. Tai tiesiai prieš jus, turite tai padaryti. Tai priverčiama, žvėries ženklas. Ir tai būtent taip yra. Visiškas denominacizmas (aš galiu tai įrodyti pagal Bibliją) tai žvėries ženklas. „Ji buvo ištvirkėlė; ji turėjo dukteris, prostitutas“. Ir mes žinojome, kad tai yra Tiesa. Organizuota religija, ji yra priešinga Žodžiui, ir tai yra antikristas, tuose principuose. Ne viskas, kas yra ten, yra antikristas; bet tuose principuose, tai sistema, kuri yra antikristas, kadangi ji yra prieš Dievo Žodį. Ir tokiu būdu yra kiekviena organizuota sistema.

⁸³ Štai taip, suprantate, ir jūs remiatės kažkieno sup-...jų supratimu, vietoje to, kad remtumėtės Dievo supratimu, pagal tai ką Dievas sako apie tai. Štai kodėl tai yra neteisinga. Jaunuoliai išeina iš seminarijų, turėdami gerą išsilavinimą, iš tų taip vadinamų Biblijos mokyklų. Ir galbūt jie turi—turi Dievo pašaukimą savo širdyse. Ir jie išeina iš ten, ir jie turi tik vieną nuomonę, kur: „*Tas ir tas* pasakė tai, vyskupas *toks ir toks*. *Tas* pasakė tai. *Anas* pasakė tai. Vyrų taryba nutarė, kad turi būti *tokiu* būdu“.

⁸⁴ Nesvarbu, kas ką sako! Jėzus pasakė: „Tegul kiekvienas žmogaus žodis būna melas, o Mano - Tiesa. Nesvarbu kieno tai yra, Mano yra Tiesa!“

⁸⁵ Taigi, kaip mes žinome, kad tai yra Tiesa? Kai Biblija pareiškia, kad kažkas turi įvykti, tuomet kažkas vyksta, ir įvyksta būtent tokiu būdu.

⁸⁶ Taigi, Biblijoje pasakyta: „Joje buvo pasaulio turtai“: auksas, sidabras.

⁸⁷ Taigi, jeigu mes esame aukso standarte, ir mes žlungame, taigi kas tuomet įvyks? Kas tuomet įvyks? Jūs žinote, turtingi šios tautos žmonės, tie didieji fabrikai, viskio ir tabako vyrai, ir visa kita kaip tai, neišlaikys valiutos pokyčių, taigi vienintelis dalykas, kurį mes turėsime daryti, tai skolintis. Ir čia yra tik viena vieta, kur mes galime pasiskolinti. Ir kai mes tai darome, mes parduodame savo pirmagimio teises. Teisingai. Tuomet ką jūs darysite? Jūs esate jos nuosavybėje, tos sistemos. Ir jūs čia nieko negalite padaryti.

⁸⁸ O, žmonės, negalvokite, kad aš. . . Jūs galbūt galvojate, kad aš esu pamišęs. Bet kai mano balsas nutils man mirus, tu garsajuosčių toliau bus klausomasi, ir jūs suvoksite, kad tai ką aš sakiau, įvyko. Aš būčiau pats kvailiausias žmogus, kad stovėdamas už tai, ką aš priėmiau, dargi eičiau prieš tuos dalykus, aš—aš būčiau—aš būčiau prieš Dievą, aš būčiau prieš viską, kas yra Dievo, jei aš (jei aš turėčiau) būčiau neteisus savo mąstyme ir savo pašaukime. Tai būtų prieš Dievą. Bet aš užėmiau šią poziciją, kadangi aš matau tai čia, Žodyje. Tai yra Dievo Žodis. Tada aš matau, kaip tai yra įrodoma, patvirtinant, kad tai yra Tiesa. Tai yra išaiškinimas, kurį Dievas duoda savo Žodžiui. Pats Dievas išaiškina savo Žodį, Jis įrodo Jį ir daro Jį Tiesa.

⁸⁹ Kodėl tie fariziejai buvo akli? Kas juos apakino? Kadangi jie nebūtų priėmę Žodžio apreiškimo ar įrodymo.

⁹⁰ Ir tai priežastis šiandien, kad bažnyčios yra aklos, nes jos nenori priimti apreiškimo, kuris buvo įrodytas. Jei Žodis taip sako, ir tai yra apreiškta, ir tuomet tai įrodyta, jie vis tiek nenori To priimti.

⁹¹ Štai kodėl tie žydai, žydai iki šios dienos, nepriims. Jūs negalite su jais kalbėti apie Kristų, nes ant jų veido tebėra šydas, apakinti.

⁹² Ir bažnyčia, jūs negalite kalbėti su jais apie pilną Evangeliją ir Dievo jėgą, kadangi šio pasaulio dievas apakino juos nuo Dievo tiesos, ir jie remiasi savo supratimu. Kai moterys ateina į bažnyčią ir kerpa savo plaukus, nes jų pastoriai joms sako: „O, čia viskas gerai. Tas žmogus yra kvaištelėjęs“. Bet Biblija sako, kad ji elgiasi neteisingai taip darydama, Dievas atsisako atsakyti į jos malda. Ir kai kurios iš tų moterų užsitraukia dar vieną gėdą, ir bando pamokslauti, tada ji padarė dvigubą nedorybę. Biblija sako, kad ji neturėtų to daryti, nė vieno iš jų. Bet bažnyčios

organizacija tai priima, ir išventiną ją, ir siunčia pamokslauti. Jie remiasi savo supratimu!

⁹³ Vienas ne vietoje pastatytas Dievo Žodis, ar klaidingai išaiškintas, ar Jis nepriimtas, sutrauko visą Grandinę. „Žmogus bus gyvas ne vien duoda, bet kiekvienu Žodžiu, išėjusiu iš Dievo lūpų“.

⁹⁴ Kodėl taip yra, moterys, jūs girdite mane pamokslaujant apie šiuos dalykus, prieš šortų dėvėjimą ir dažymąsi, ir—ir plaukų kirpimą, apie tuos apkirptus plaukus, ir apie visa kita, ir tuomet kiekvienais metais, kai aš grįžtu, jūs vis tebesėdite toje pačioje būklėje? Nes jūs remiatės savo supratimu vietoje Viešpaties Žodžio.

⁹⁵ Ir, pastoriai, kodėl jūs neišvalote savo bažnyčios? Kadangi jūs einate su savo denominaciniu mokymu, vietoje Viešpaties Žodžio. Teisingai. Nesiremkite savo supratimu. Na, nesiremkite savo supratimu, bet remkitės Viešpaties Žodžiu.

⁹⁶ Jie nepriims to, kadangi jie nepriima įrodymo. Jėzus atėjo su Evangelija, tiesiog lygiai tuo būtu kaip Jis ir pasakė, kad Jis ateis. Netgi daugelį kartų. . .

⁹⁷ Jonas buvo šiek tiek sutrikęs, kai jis buvo įmestas į kalėjimą, ir jis—jis buvo ten. . . Ir jis pamokslavo, kad „Ateina Mesijas, Jo rankoje yra vėtyklė; ir Jis kruopščiai išvalys savo kluoną, ir sudegins pelus neužgesinama ugnimi, ir surinks kviečius į aruodą“. Dievo Dvasia atnešė, iš jo vidaus, kaip—kaip šaltinio srovė. Ir tada, kai jis pamatė pasirodantį Jėzų, nedidelį, kuklų, mielą Vyruką, kuris buvo stumdomas, bėgdamas *čia*, dėl savo gyvybės, ir štai *ten*. Na, jie ne. . .

⁹⁸ Jonas negalėjo to suprasti, taigi jis pasiuntė kai kuriuos iš savo mokinių, kad sužinotų iš Jėzaus, ar Jis iš tikrųjų buvo Tas. Kokia negarbė Jėzui! Po to, kai tas pranašas stovėdamas vandenyje su Dievo Žodžiu, pasakė: „Aš pažinau Jį, nes aš pamačiau Šventąją Dvasią, kaip balandį, kurią Dievas nuleido iš Dangaus kaip balandį, ir įeinančią į Jį, ir aš išgirdau Balsą iš Dangaus, sakantį: ‚Tai yra Mano mylimas Sūnus‘“, ir tuomet Jonas sako: „Eikite, paklausk Jo, ar Jis iš tikrųjų yra Tas, ar—ar—ar—ar mums laukti kito?“

⁹⁹ Taigi Jėzus niekada nesiuntė jam knygos apie tai, kaip elgtis kalėjime, ar kurią bažnyčią jis turėtų lankyti. Bet Jis pasakė: „Pabūkite čia kurį laiką ir stebėkite, kas vyksta, ir tuomet eikite, parodykite Jonui tai ką matėte ir kas buvo padaryta“, nes Jo darbai, kuriuos Jis padarė, įrodė Jį esantį Mesiją, Dievo Sūnų. „Palaimintas tas, kuris nepasipiktins Manimi“.

¹⁰⁰ Daugelis pasipiktino. Tiek daug žmonių taip lengvai pasipiktina Dievo Žodžiu. Tai—tai priešinga, jie nori remtis savo supratimu. Jie nenori priimti Viešpaties Žodžio. Ir jie tiesiog turi eiti tokiu būdu, kuriuo—kuriuo jie buvo mokomi eiti. Ir būdas, kuriuo jie buvo mokomi, jų bažnyčia remiasi tuo. Nesvarbu jei

Dievas pažadėjo, kad Jis siųs—Jis siųs lietu, kad ryte lis, ir bažnyčia pasakė: „tai nesąmonė“, jie patikės bažnyčia, bet ne Dievu. Ir kodėl? Jie yra gimę iš bažnyčios.

¹⁰¹ Bet žmogus, kuris yra gimęs iš Dievo, yra iš Dievo Sėklos. Ir Dievo sėkla yra Dievo Žodis, ir jis gyvena vien tik Juo. Tai yra jo Gyvenimas.

¹⁰² Taigi, jie rėmėsi savo supratimu, bet jie nenorėjo remtis Dievo Žodžiu. Jie geriau žinojo. Tai buvo Raštuose. Jie vadino tai „pikta dvasia“, tą Žmogų. Kodėl? Jų kunigas pasakė: „Kiekvienas, kuris eina klausytis šio Žmogaus pamokslavimo, jie bus išvaryti iš sinagogos“.

¹⁰³ Kai žmogus, kuris kartą buvo aklas, buvo išgydytas, Jėzaus, net jo tėvai, buvo tokie laimingi dėl išgydymo, bet jie bijojo išpažinti, kad tai padarė Jėzus. Taip.

Jis paklausė—jis paklausė: „Ar tai tavo sūnus?“

Atsakė: „Taip.“

Paklausė: „Kas jį išgydė?“

¹⁰⁴ Atsakė: „Aš—aš nežinau“. Pasakė: „Jis yra suaugęs, paklauskite jo. Jis, jis gali kalbėti už save“.

¹⁰⁵ Nes, buvo pasakyta, kad „Bet kuris žmogus, kuris remsis Juo, Kristaus supratimu“, vietoje jų supratimo, - „bus išmestas iš jų bažnyčios“. Taigi, ar tai tiesiog ne tas pat? Aš klausiu jūsų paprasto klausymo. [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.] Teisingai. Tai tas pats paveikslas. Nesvarbu, ką daro Dievas, tai turi būti pagal jų supratimą, o ne tai, ką Dievas patvirtina jog tai Tiesa. Taigi, ir tas žmogus, vis dėlto, turėjo atsakymą.

Jis paklausė: „Kas tave išgydė?“

Jis atsakė: „Žmogus iš Nazareto, vadinamas Jėzumi“.

Pasakė: „Jis nusidėjėlis. Mes nežinome, iš kur Jis atėjo“.

¹⁰⁶ Jis pasakė: „Na tai keistas dalykas. Jūs turėtumėte būti šios valandos vedliais. Ir čia yra Žmogus, atvėręs man akis, ko dar nebuvo padaryta nuo pasaulio pradžios, ir taigi jūs sakote, kad jūs nežinote iš kur Jis atėjo“. O, tai bent!

¹⁰⁷ Kodėl? Jie rėmėsi savo supratimu, vietoje Viešpaties Žodžio. Kadangi Izaijas pasakė: „Aklieji praregės, raišas šokinės kaip elnias, dykumos prasiverš iš džiaugsmo“. Bet matote, jie rėmėsi savo supratimu, o ne Žodžiu; savo pačių sistema, kurią jie sudarė.

¹⁰⁸ Taigi, atkreipkite dėmesį, šiandienos bažnyčios daro tą patį. Jie suformavo savo denominacinėse sistemose didingą super išmanančią rasę. Tai, kad jie turi tokį super supratimą, jie nenori, kad kas nors su tuo kvailiotu, niekas negali ateiti, nebent jie priklauso tai grupei.

¹⁰⁹ Nepasakokite man; aš gyvenu Tusone, Arizonoje. Aš atvykau čia prieš trejus metus, aš susitikau su bažnyčių taryba, ir

pasakiau: „Aš niekada neatvykau, kad pradėti bažnyčią. Aš atvykau, kad galėčiau bendradarbiauti su jumis. Atvykau jums padėti. Aš esu misionierius, evangelistas, ką aš bedaryčiau“.

Jie paklausė: „Ar jūs atvykstate čia, kad pradėtumėte bažnyčią?“

¹¹⁰ Aš atsakiau: „Ne, pone. Aš atvykau čia. . . Jei aš norėčiau bažnyčios, aš turiu vieną Indianoje“. Aš pasakiau: „Aš atvykau čia, nes Viešpats vedė mane čia regėjime. Aš ruošiuosi pasiliksiu čia kai kuriam laikui, nebent Jis išves mane, bet aš neatvykau, kad pradėti bažnyčios. Aš atvykau, padėti jums broliams“.

¹¹¹ Tai buvo prieš trejus metus. Aš niekada nebuvo pakviestas nei į vieną vietą. Kodėl? Kadangi iš kart, po to buvo susiejimas, ir pasakė, Jei kas nors pasikvies mane už savo sakyklos, jie pašalins tą pamokslininką. Suprantate? Kodėl? Remiasi savo supratimu! Žinoma, tai yra taip vadinami, jie remiasi savo super supratimu.

¹¹² Nebent jūsų vardas bus įrašytas jų knygoje, jūs būsite. . . jūs esate prarastas. Man tai pasakė tarnautojas. „O“, - jūs sakysite, - „tai buvo kažkoks šarlatanai“. Tai buvo sekmininkas.

¹¹³ Džakas Moore ir aš, sėdėjome ten ir klausėmės jo Dalase, Teksase. Jis sakė, kad jis ruošiasi išbraukti žmogų iš knygos.

Aš paklausiau: „Kodėl?“

„Kadangi jis draugauja su jumis“.

Aš pasakiau: „Na, išbraukite“.

Jis pasakė: „Na, tuomet jis yra prarastas“.

Aš pasakiau: „Prarastas?“

„Na“, - jis pasakė, - „jei jo vardo ten nėra!“

¹¹⁴ Aš pasakiau: „Jūs turite omenyje, kad jūs esate apylinkės presbiterionų bendruomenės vadovas ir tikite tuo?“

Jis atsakė: „Tai tiesa“.

¹¹⁵ Aš pasakiau: „Padėkite telefoną, pone. Jūs, jūs. . . Tai ne Dievo malonė, tai—tai, suprantate“.

¹¹⁶ „Nes viena Dvasia mes visi esame pakrikštyti į vieną Kūną, ir tampame to Kūno nariais“. Nesvarbu, kokią etiketę jūs turite, tai neturi nieko bendro su tuo. Jūs absoliučiai esate krikščionis per Gimimą. Tai vienintelis kelias, vienintelis būdas kuriuo jūs galite būti; ne per prisijungimą, ne per mokymus, ne sužadintas *to*, ar reakciją į *tai*, ar ką nors kitą, ne per išsilavinimą, teologiją. Jūs esate krikščionis, kai jūs gimstate iš naujo, ir jūs negalite iš naujo gimti, nebent jūs buvote išrinktas, kad gimtumėte iš naujo. „Nes niekas negali ateiti pas Mane, nebent mano Tėvas jį patrauks, ir visi, kuriuos Mano Tėvas Man davė, ateis“. Amen. „Aš vėl jį prikelsiu paskutinę dieną“.

¹¹⁷ Šios didžios taip vadinamos Biblijos mokyklos, kurias mes turime, jos sakys, kad remkis savo supratimu. O, tai bent. Jie,

nesvarbu ką sako Žodis, jie labai aiškiai tai gali paaiškinti, o, patys sau, patikėdami tuo, ir tokiems kaip jie, kad tikėtu tuo, kad: „Stebuklų dienos praėjo. Čia nėra tokio dalyko kaip pranašas, pranašai, apaštalai. Nėra tokio dalyko kaip išgydymo dovanos, ir taip toliau. Visa tai baigėsi Biblijos dienomis“. Jie gali save priversti tuo tikėti.

¹¹⁸ Jūs žinote, Biblijoje pasakyta: „Jūs galite tikėti melu ir būti juo pasmerkti“. Suprantate, tai tiksliai yra Tiesa. Jų būklė, nesvarbu, ką sako Dievo Žodis, jie remiasi savo supratimu. Jie, jie remiasi tuo, jie tiki tuo, jie mano, kad tai yra Tiesa. Jūs galite toliau tikėti melu, vėl ir vėl, ir vėl, kol tai taps jums Tiesa. Teisingai.

¹¹⁹ Bet kaip mes sužinome, ar tai Tiesa ar ne? Dievas įrodo, kad tai yra Tiesa, nes tai yra Jo Žodyje ir Jis Jį įrodo. Jis pats Jį išaiškina.

¹²⁰ Kaip jie daro, kad pasiektų tai? Jie tai daro pagal savo kultūrą, išsilavinimą, savo supratimą apie daktaro laipsnį, ir taip toliau, kad jie yra atvykę iš tam tikros seminarijos ir yra išmokę šių dalykų.

¹²¹ Bet pažvelkite, draugai, klausykite. Niekur Biblijoje nėra reikalaujama, kad mes suprastume. Iš mūsų nereikalaujama, kad suprastume Jį. Iš mūsų reikalaujama tikėti Juo. Tikėti Juo kaip? Tikėjimu. Jeigu jūs Jį suprantate, tuomet tai panaikina tikėjimą. Jūs negalite Jo suprasti, bet jūs vis tiek Juo tikite. Jeigu aš galėčiau suprasti Dievą, man nereikėtų tikėti Dievu. Aš nesuprantu Dievo. Nei vienas žmogus nesupranta Dievo. Aš negaliu suprasti Dievo Žodžio, bet aš Jį priimu. Aš tikiu Juo. Iš manęs nereikalaujama, kad aš Jį suprasčiau.

¹²² Aš nelankiau jokios seminarijos, nei viso to didžio žmogaus supratimo apie Jo pažinimą. Aš tik žinau, kad Biblija sako apie Jį: „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“, ir aš žvelgiu į Jį ta pačia kategorija. Aš žinau, kad Jis pažadėjo ką Jis darys šiomis dienomis, aš ieškau Jo, kad Jis tai darytų, ir Jis tai daro. Teisingai. Jis pažadėjo malonę, aš ieškojau jos, ir aš ją gaunu. Jis pažadėjo išgydymą, aš tikiu juo ir aš jį priimu, ir aš jį gaunu.

¹²³ Taigi nenoriu užimti per daug jūsų laiko, bet noriu paklausti jūsų vieno dalyko, jei pasiliksite su manimi minutėlę, kad atidžiai apžiūrėtume tuos, kurie nesirėmė savo supratimu; kai kuriuos charakterius Biblijoje, tiesiog tik keletą, kurie nesirėmė savo supratimu, nepaisant to, koks buvo suvokimas jų laikotarpyje.

¹²⁴ Paimkime, pavyzdžiui, Nojų. Nojus gyveno didžiųjų mokslinių tyrinėjimų dienomis. Nojaus dienomis, jie tikriausiai pastatė piramides, kurių jie negali vėl atstatyti. Taigi, mes neturime nieko, kad tai padarytume, nieko, kad galėtume ten užkelti tuos akmenis. Šiandien, jie negali to padaryti. Jų dienomis, jie turėjo

tam tikros rūšies cheminę medžiagą, kurią jie galėjo įdėti į dažus, ir pagaminti drabužius, kurie atrodo natūralūs iki šių dienų. Jie turėjo balzamavimo skysčio, kuriuo jie darydavo mumijas; mes, jei mums reikėtų, šiandien, mes negalime to padaryti. Mes turime . . . daug meno kūrinių, kuriuos mes praradome. Dienos, kuriose jis gyveno, buvo mokslinių išradimų amžius.

¹²⁵ Jėzus nurodė į tai, kad panašios rūšies laikotarpis vėl sugrįš, prieš Jam vėl sugrįžtant, „Nes kaip buvo Nojaus dienomis“. Dabar jūs patikėsite, ar ne? Ar jūs tikite, kad Jėzus tai sakė? Ar jūs tikite, kad mes sugrįžome į tą amžių? Taigi, tai yra Luko knygoje, 17-ame skyriuje, 29-oje eilutėje.

¹²⁶ Taigi Luko 17:30, Jis pasakė: „Ir kaip tai buvo Loto dienomis, kai Viešpaties Angelas . . .“

¹²⁷ Taigi, Jis skaitė tą pačią Bibliją, kurią skaitome mes. Ir kai Jis . . . Grįžkime ir sužinokime, kokios rūšies diena buvo prieš Nojaus lietu. Grįžkite ir sužinokime, kokios rūšies diena buvo, prieš tai kol pasaulis buvo sunaikintas Loto dienomis. Sužinokime kas tai buvo, ir jūs pamatysite apie ką Jėzus kalbėjo.

¹²⁸ „Nojaus dienomis jie valgė, gėrė, tuokėsi ir tekėjo; ir to nežinojo, kol Nojus neįėjo į arką, ir užėjo potvynis, nusinešdamas juos visus“.

¹²⁹ Loto dienomis, tiesiog prieš tai, kai pasaulis buvo . . . ugnis sudegino pagonių pasaulį, Sodomos gyventojus, kurie buvo homoseksualistai, iškrypėliai, ir visa kita pasaulyje. Didingas . . . Tai buvo modernus Los Andželas; ne tik modernus Los Andželas, bet ir Jungtinės Valstijos; ne tik Jungtinės Valstijos, bet pasaulis. Neabejotinai tai buvo iškrypimas! Žmonės prarado savo natūralų gyvenimo šaltinį ir jų natūralų supratimą apie įprastus jausmus, tapo iškreipti per piktąją dvasia, kuri pakeitė visą jų natūralaus gyvenimo eigą, ir jie buvo užvaldyti demoniškų dvasių. Jei tai nėra Nojaus dienų paveikslas, tuomet aš nežinau to, aš turiu omenyje, ir Loto dienomis. Nojaus dienomis, taip pat, valgė, gėrė, tuokėsi ir tekėjo, skrybų teismai ir visa kita, tiesiog kaip ir buvo.

¹³⁰ Bet, atminkite, prieš tai, kai pasaulis buvo sunaikintas, pasaulyje pasirodė Abrahamas ir jam buvo duotas pažadas dėl sūnaus. Ir Abrahamas susitiko su Dievu daugelyje tarpsnių, kaip provaizdis bažnyčios, susitikusios su Dievu. Bet tiesiog prieš sunaikinimą ir pažadėtojo sūnaus sugrįžimą, ar greičiau atėjimą, sūnus, kuris buvo pažadėtas, atėjo, Dievas nužengė ir apsireiškė žmogaus kūne, žmoguje, trys vyrai. Ir jie nuėjo pas Lotą; pirma atėjo pas Abrahamą, ir jie atsisėdo. Ir Abrahamo vardas buvo pakeistas iš Abramo į Abrahamą; Saros į Sarah.

¹³¹ Ir tas Žmogus, Kalbėtojas, Elohimas, kai Jis atėjo pasikalbėti su juo, ką Jis pasakė? Jis paklausė: „Kur yra tavo žmona, Sarah?“

Atsakė: „Ji yra palapinėje, už Tavęs“.

¹³² Pasakė: „Aš aplankysiu tave kitais metais šiuo laiku“. Ir ji nusijuokė palapinėje, už Jo. Ir Jis paklausė: „Kodėl Sarah juokiasi?“ Suprantate? Taigi, Jis galėjo atimti iš Saros gyvybę tiesiog ten, nes ji juokėsi iš Jo Žodžio; bet Jis negalėjo to padaryti, kadangi Sarah buvo Abrahamo dalis.

¹³³ Ir šiandien Jėzus pasakė Luko 17-ame skyriuje ir 30-oje eilutėje: „Kaip tai buvo Loto dienomis, taip bus ir laiko pabaigoje kai Žmogaus Sūnus. . .“

¹³⁴ Taigi atminkite, „Žmogaus Sūnus“ yra *pranašas*. Jehova pavadino Ezechielį „žmogaus sūnumi“. Jėzus ateina trijuose varduose: žmogaus Sūnus, Dovydo Sūnus, Dievo Sūnus. Jis save vadino „žmogaus Sūnumi“, taigi, kad žmonės galėtų suprasti, nes Jis buvo tas Pranašas, kurį Viešpats Dievas turėjo iškelti.

¹³⁵ Dabar atkreipkite dėmesį, ką Jis tuomet pažadėjo? Žmogaus Sūnus vėl apreikš save tiesiog prieš tą laiką, prieš ugnį. Ir tai buvo paskutinis ženklas, kurį Abrahamas matė prieš ateinat pažadėtam sūnui; ir jis tapo jaunu vyru, o ji tapo jauna moterimi. Prieš. . . Dabar atkreipkite dėmesį, Raštas aiškiai tai sako, taigi mes turime to laukti.

¹³⁶ Ir tuomet, jei mes matome ištrypusį pasaulį ir tuos dalykus, kurie yra šiandien, vykstančius tokiu būdu kaip tai yra, tai kaip mes galime sakyti, kad tai yra teisinga, ir nesakyti, kad kita yra teisinga? Kadangi, kažkas, jūs remiatės savo supratimu, bet ne Gyvenimo Princo supratimu, Kuris buvo tas Asmuo, ten prie vartų su jais Sodomoje. Taigi, mes pastebime, kad mes nesiremiamo savo supratimu.

¹³⁷ Nojus nesirėmė savo supratimu. Tai buvo didingas mokslo laikotarpis, bet jis nesirėmė savo supratimu, jo dienomis. Bet jis rėmėsi Dievo pažadu, judėjo vedamas Dievo jėgos, ir paruošė arką savo namų išgelbėjimui. Kuomet, tai buvo visiškai priešinga sveikam protui; ten viršuje, nebuvo vandens, niekada nėra buvę. Bet jis žinojo, jei Dievas pasakė, kad bus, tai vadinasi bus. Taigi, jis nesirėmė savo supratimu, bet tikėjimu, jis buvo vedamas Dievo pažado Žodžiu. Dvasia jį vedė, ir jis tai padarė.

¹³⁸ Abrahamas, jis nesirėmė savo supratimu apie žmogaus gyvenimą. Jis vedė savo žmoną, kai ji buvo maždaug septyniolikos metų. Ir čia jis buvo, septyniasdešimt penkerių metų amžiaus, ir ji buvo šešiasdešimt penkerių metų amžiaus, ji buvo dešimt metų jaunesnė. Bet Abrahamas nesirėmė savo supratimu, kai Dievas pasakė, kad Jis duos jam sūnų per Sarah. Bet jis vadino viską, bet kokį mokslinį įrodymą, kuris prieštaravo Dievo Žodžiui, bet kokį mokymą už Dievo Žodžio ribų, tarsi to nebūtų. Ir jis pašlovino Dievą, tvirtai, atiduodamas Jam šlovę. Jis netgi neatsižvelgė į savo kūną ar apmirusį Saros kūną, ar—ar savo kūną. Jis neatsižvelgė į nieką, bet rėmėsi Dievo pažadu. Jis nesirėmė savo supratimu. Jis nesirėmė samprotavimu.

¹³⁹ „Na“, jūs sakote: „Broli Branhamai, priežastis, dėl ko Dievas negydo ligonių, mes turime tiek daug puikių gydytojų“.

¹⁴⁰ Biblija sako: „Mes atmetame samprotavimus“. Mes neargumentuojame. Tikėjimas nesamprotauja. Tikėjimas tiki ir priima. Atkreipkite dėmesį.

¹⁴¹ Bet jis tikėjo vietoje to, kad netikėtų; ir vadino dalykus, kurių nėra, tarsi tai būtų, kas buvo visiškai priešinga bet kokiam samprotavimui. Bet jis nesamprotavo. Jis tiesiog tikėjo tuo. Nebuvo jokio paaiškinimo, kuris galėtų įrodyti, kad tas kūdikis gali gimti. Ta moteris buvo maždaug jau dvidešimt metų po menopauzės, ir jo kūnas jau buvo apmiręs. Ir kai jam buvo šimtas metų, po dvidešimt penkerių metų, jis tebešlovino Dievą, prieš bet koki supratimą. Bet tikėjimu, jis žinojo, kad Dievas išlaikys savo Žodį. Jis nesirėmė savo supratimu.

¹⁴² Kas jei Mozė būtų rėmęs savo supratimu, kai Dievas jam pasakė, kad jis paims faraoną. . . ar paims Izraelio vaikus iš faraono rankų? Kas jeigu jis būtų rėmęs savo supratimu, kai jis buvo ten prie Ugnies Stulpo, kur Dievas jam pasakė: „Eik, ir Aš būsiu su tavimi“? Jeigu jis būtų rėmęs savo supratimu, kai jis juos atvedė prie Raudonosios jūros, ir ten jie buvo prie vandens, ir Dievas jiems buvo pažadėjęs pažadėtąją žemę? Kas jeigu jis būtų rėmęs savo supratimu: „Kaip aš pereisiu per tai? Mes neturime laiko tilto statymui. Čia ateina armija, tiesiai už mūsų. Čia kalnai iš abiejų pusių. Čia vanduo priešais mus, Raudonoji jūra“?

¹⁴³ Taigi, jeigu jis būtų rėmęs savo supratimu, jis būtų iškeleš savo rankas ir bėgęs, kritęs prie faraono kojų, sakydamas: „Faraone, atleisk man, aš suklydau“.

¹⁴⁴ Bet jis nesirėmė savo supratimu. Bet jis meldėsi, ir Dievas jam liepė žengti į priekį, ir jūra atsivėrė, kas buvo priešinga visiems samprotavimams. Bet jis nesirėmė savo supratimu.

¹⁴⁵ Kas jei Jozuė, kai jis nuvyko ten su kitomis dešimčia denominacijų, ir vaikščiojo ten, matė pažadėtąją Dievo žemę, ir būtų sugrižęs su jais, ir pasakęs: „Dabar palaukite minutėlę. Tai tiesa. Mes atrodėme kaip žiogai. Jie yra milžinai. Kaip mes galime paimti juos? Mes netgi neturime kardų; tik tai, ką mes turime pasiėmę. Kaip mes galime eiti ir užimti tą žemę? Na, tai visiškai neįmanoma. Jie viršija mus skaičiumi, penkiasdešimt prieš vieną. Jie yra apmokyti kareiviai, o mes esame niekas kitas kaip tik krūva piemenų ir molio lipdytojų iš Egipto. Kaip? Mes net skydo neturime ir viso kito, kaip mes juos užimsime?“

¹⁴⁶ Na, supratimas tikrai įrodytų, kad jie negali to padaryti. Bet kuris kariškis, koku jis buvo, ar Mozė, negalėjo remtis savo supratimu. Bet jų supratimas, jie nesirėmė tuo. Nes jie žinojo, kad Dievas pasakė: „Aš atidaviau jums tą žemę. Eikite ir užimkite ją!“

¹⁴⁷ Nesiremkitė savo supratimu. Jeigu jūs remsitės savo supratimu šiandien, kai jūs sergate, galbūt sėdite neigalioje vežimelyje, mirštate nuo vėžio, širdies problemos, ir gydytojas sako, kad jūs mirsite, jeigu jūs remsitės savo supratimu, jūs mirsite. Bet nesiremkitė savo supratimu. Jokiu būdu.

¹⁴⁸ Kaip apie Jericho sienas, kur jie sako, kad jie ten galėjo rengti vežimų lenktynes, ant viršaus tų didingų sienų? Dievas tarė: „Eikite ten, žygiuokite aplinkui ją keletą kartų, ir tuomet sutrimituokite, ir visi jūs šaukite, ir sienos sugrius“. Na, tai buvo visiškai kvaila kūniškam mąstymui. Ir Jozuė, žinojo kokio storumo buvo sienos, kadangi jų nemažai jų buvo pastatęs Egipte. Jis žinojo iš kokio cemento jos buvo, kokio storio jos buvo, kad išlaikytų tas vežimų lenktynes, ir net namai buvo pastatyti ant jos. Bet jis nesirėmė savo supratimu. Jis tikėjo tuo, ką Dievas pasakė buvo tiesa, ir pakluso Jo Žodžiui, ir sienos griuvo. Nesirėmė savo supratimu.

¹⁴⁹ Kas jeigu jis būtų kovojęs toje kovoje, ir, kaip aš pamokslavau sekmadienį, ir tuomet saulė leidosi, priešai buvo sutriuškinti. . . Tą naktį jie būtų susiję kartu ir būtų atėję su kitu būriu, ir būtų išžudę daugybę jo vyrų. Taigi kas, jei jis būtų pasakęs: „Man reikia dienos šviesos. Man reikia daugiau saulės šviesos. Na, taigi palaukite minutėlę. Dievas nustatė šią tvarką, ir saulei nusileidus pasaulis pasisuks. Taigi pažiūrėkime, jei aš liepsiu saulei sustoti. . . Galbūt, jei pasaulis dabar sustos, tuomet dings jos gravitacija ir aš nukrisiu“?

¹⁵⁰ Jis nesiklausė savo supratimo. Vienintelis dalykas, kurį jis pasakė, buvo: „Saule, sustok; ir mėnuli, tu pasilik ten, kur esi“, ir ji jam pakluso. Jis nesirėmė savo supratimu. Bet jis rėmėsi Dievo pažadu: „Aš jums daviau tą žemę; eikite ir užimkite ją“.

¹⁵¹ Jis pažadėjo jums Šventąją Dvasią. Jūs galite gauti Ją šiame susirinkime. Jūs galite gauti Ją dabar.

¹⁵² Nesiremkitė tuo: „Žinote, aš esu pavargęs. Sakau tau, aš per daug suvalgiau vakarienės. Aš—aš—aš neapkenčiau, kai Jonas pamatys mane tai darant“. O, dėl Dievo meilės! Jūs remiatės savo supratimu.

¹⁵³ „Pažadas yra jums, ir jūsų vaikų vaikams, ir visiems, esantiems toli, tiek kiek Viešpats mūsų Dievas pašauks“.

¹⁵⁴ „Gydytojas pasakė, kad aš mirsiu. Jis apžiūrėjo mane, ir pasakė, kad turiu vėžį, aš turėjau tai, ar kas tai bebūtų. Aš turėsiu mirti“. Nesiremkitė savo supratimu. Dievas yra Viešpats, tavo Dievas, Kuris gydo visas tavo ligas. Taigi, nesiremkitė tuo supratimu, ne žmogaus supratimu. Remkitės Dievo supratimu.

¹⁵⁵ Kaip apie Samsoną, ten laukuose, kai filistinai, tūkstantis vyrų puolė jį? Ir jis stovėjo ten, mažytis, garbanotas neužauga, maždaug *tokio* ūgio. Jis ne, na, jis nebuvo fechtuotojas, kadangi jis nežinojo; jis neturėjo apmokymo, karinio apmokymo. Jis buvo tiesiog nedidelis, senų laikų, garbanotas vaikas, su

septyniomis supintomis kasomis, mamos berniukas, stovintis ten, ir čia ateina tūkstantis filistinų. Na, jis nieko neturėjo savo rankose. Jis pažvelgė žemyn, ir rado seną, išblukusį, baltą mulo žandikaulio kaulą, ir jis paėmė jį.

¹⁵⁶ Taigi, tarė: „Pažiūrėkime, dabar, aš nieko daug su *tuo* negalėsiu padaryti, kadangi tie šalmai ant jų galvos... Tie filistinai, visi jie kariai, visi turi ietis. Visi jie su šarvais. Ir jų šalmai sveria maždaug apie penkiolika svarų, stiprūs dideli vyrai, visi ten. Na, jei aš ir trenksiu kuriam su tuo senu trapiu mulo žandikauliu, per vieną iš jų šalmų, na, jis subyrės į gabaliukus. Tai ir viskas“?

¹⁵⁷ Jis nesirėmė savo supratimu. Jis tiesiog paėmė tai, kas buvo po ranka, ir pradėjo mušti filistinus. Ir po to, kai jis sumušė tūkstantį iš jų, jis vis dar tebeturėjo rankoje žandikaulio kaulą. Amen.

¹⁵⁸ Man nesvarbu, ką sako žmogaus teologija, nesiremkite tuo. Remkitės Dievo Žodžiu: „Jėzus Kristus tas pats vakar, šiandien ir per amžius“. Neabejotinai, jis tuo tikėjo.

¹⁵⁹ Kas jei Dovydas būtų klausęs Sams-... Sauliaus teologijos? Ten stovėjo Galijotas, išėjęs ten su dideliu pasididžiavimu, ir visi buvo išsigandę; Saulius, galva ir pečiais buvo aukštesnis už visą kariuomenę. Galijotas pasakė: „Kas nors išeikite ir kovokite su manimi. Nėra reikalo, kad visi mes žūtume. Jei aš nužudysiu tave, jūs visi mums tarnausite. O jei tu mane nužudysi, na, mes tarnausime jums“, kadangi jis turėjo pranašumą prieš jį. Tokiu būdu šetonui patinka tai daryti, kai jis išstato visą savo seminariją, ir visus juos, kai jis pasirodo, suprantate.

¹⁶⁰ Nedidukas senų laikų Dovydas vaikštinėjo ten aplinkui, užsimetęs ant savęs gabalą avies odos; rausvas, susikūprinęs, nedidukas vaikinys maždaug šimto svarų, šimto ir dešimt. Jis pasakė: „Jūs norite man pasakyti, kad Gyvojo Dievo armija, kuri yra apipjaustyta sandorai, stovės čia ir leis tam neapipjaustytam filistinui mesti iššūkį gyvojo Dievo kariuomenei?“

¹⁶¹ Saulius tarė: „Ateik čia, vaikinė“. Jis pasakė: „Aš žaviuosi tavo drąsa, bet stebuklą dienos praėjo. Mes daugiau neturime tokio dalyko, supranti. Ir leisk man tavęs kai ko paklausti, kokios draugijos nario kortelę tu gali man parodyti, supranti? Tu net neturi šarvų. Tu neturi nieko, išskyrus šaudyklę savo rankose. Supranti? Tu neturite F.D. arba T.D. laipsnio. Kaip tu ketini tai padaryti? Na tas žmogus yra karys. Na, jis yra D.D., dvigubas L.F.D., LL.Q. Na, jis turi tiek daug laipsnių, jis gali išklijuoti sieną su jais. O kas tu esi? Piemuo“.

¹⁶² Jis atsakė: „Bet aš noriu jums kai ką pasakyti“. Jis pasakė: „Žinote, ką?“ Pasakė: „Aš ten pas savo tėvą ganiau avis, ir“, - pasakė, - „atėjo liūtas ir pačiupo vieną iš jų, ir nubėgo. Ir žinote, aš pačiupau šią mažą šaudyklę ir nubėgau paskui jį, ir jį partrenkiau. Aš ištraukiau avį iš liūto nasrų, ir kai aš tai

padariau, jis atsikėlė ir puolė mane. Aš tiesiog paėmiau peilį ir nužudžiau jį“. Pasakė: „Aš grįžau atgal. Ir čia atėjo lokys, paskui tą avi, ir pačiupęs ją nubėgo. Aš jį taip pat nužudžiau“. Jis pasakė: „Dabar Dievas. . . Ne mano F.D., ne mano supratimas. Aš negaliu jums pasakyti, kaip aš tai padarau. Aš nežinau, kaip tai įvyksta. Bet Dievas“, - amen, - „Dievas, kuris išgelbėjo mane iš lokio ir liūto letenų, ant kiek daugiau Jis išgelbės mane iš to neapipjaustyto filistino rankų!“

¹⁶³ Vyskupas, Saulius, pasakė: „Žinai, aš manau, kad tu turi pašaukimą, vaikine. Aš tau pasakysiu, jei tu ateisi čia, aš išmokysiu tave, kaip kovoti, supranti. Ir aš tau pasakysiu, aš— aš esu daktaras, taigi tu užsidėk mano šarvus. Aš noriu tave aprengti“. Dovydas atsistojo ten, ir jie davė jam daktaro laipsnį F.D., ir T.D., ir visa tai, ir—ir vargšas mažas vaikinukas negalėjo pajudėti. Jis nežinojo kaip.

¹⁶⁴ Jis pasakė: „Aš niekada to neišbandžiau. Ta bažnytinė liemenė man netinka. Nuimkite tai. Leiskite man eiti su tuo, kaip Dievas man padėjo“. Tai buvo tikėjimas Dievo jėga. Ir jis—jis nesirėmė savo supratimu. Jis nesirėmė tuo, ką kažkas kitas pasakė. Jis rėmėsi tikėjimu. Kadangi jis žinojo, jei Dievas išgelbėjo jį iš lokio letenų, ant kiek daugiau Jis išgelbės jį iš to filistino!

¹⁶⁵ Na, jeigu Dievas mylėjo jus pakankamai, kad išvestų jus iš nuodėmės ir pripildytų jus Šventąja Dvasia, kas nutiko su jumis vargšai, bestuburiai silpnavaliai žmonės visoje šalyje, ant kiek daugiau Jis gali išlaisvinti jus iš jūsų kančių, kai Jis pažadėjo, kad Jis tai padarys? Taip sako Dievo Žodis. Jis tai padarys. Žinoma, Jis išgelbėjo jį iš jo rankos.

¹⁶⁶ O, kiekvienas iš pranašų, kas jei jie būtų rėmėsi savo supratimu? Jie niekada nebūtų pakilę prieš tuos kunigus ir aukščiausius kunigus, ir vadinę juos „išbalintomis sienomis“, ir visa kita. Jie niekada nebūtų pranašavę prieš juos. Jie būtų kaip vieni iš tų šiuolaikinių pranašų, būtų pritarę, dėvėję puikius drabužius, ir būtų buvę karalių rūmuose.

¹⁶⁷ Kas jeigu Jonas būtų bandęs remtis savo supratimu? Bet jis nuėjo tiesiai ten.

¹⁶⁸ Jie sakė: „Na, palauk minutėlę, Jonai, nepamokslauk apie „Santuoką Ir Skyrības““.

¹⁶⁹ Jis nuėjo tiesiai pas Herodą, ir tarė: „Yra neteisėta tau ją turėti“. Taip, pone.

Pasakė: „Na, ar tu žinai kas tai yra? Tai yra. . .“

„Man nerūpi, kas tai yra“. Jis nepasidavė.

¹⁷⁰ Pasakė: „Taigi, žinai, tu daug neturi. Tu esi čia šioje dykumoje. Asociacija nepriims tavęs, jei tu toliau taip elgsiesi“. Jam nerūpėjo jokia asociacija. Jis nesirėmė savo supratimu, bet - Dievo supratimu. Neabejotinai.

171 Buvo vienas žmogus, kuris rėmėsi savo supratimu, jo vardas buvo Judas Iskariotas. O, jis...aš—aš nesuprantu, kaip jis galėjo tai padaryti. Jis vaikščiojo veidas į veidą su Kristumi, tiesiog kaip pradžioje vaikščiojo Ieva. Jis matė įrodymą, jis žvelgė Dievui į veidą, kaip tai darydavo Ieva, vėsu vakarą. Ieva žvelgė į Kristų, vakaro vėsoje, sode. Ir Judas sėdėjo vakaro vėsoje, Getsemanės sode ir daugelyje vietų, ir žvelgė į tą patį Kristų; girdėjo Jo mokymą, įrodantį save Žodžiu, įrodantį, esantį Pranašu, apie kurį kalbėjo Mozė, kad jis iškils. Ir kalbėjo jiems pagal Raštą, kas Jis buvo, ir viską apie tai. Jie matė kaip Dievas tai patvirtina, kad Jis buvo, ir tuomet jis rėmėsi savo supratimu. Hmm!

172 Kaip jis galėjo tai padaryti? Taip buvo, kadangi, jau nuo pradžios, jis niekada to neturėjo *čia*. Jis nebuvo sudaiginta sėkla. Jis buvo pražūtis sūnus, gimė iš pražūtis, sugrižo į pražūtį. Dabar, mes atkreipkime dėmesį. Bet jis išėjo, ir galbūt jis turėjo idėją iš savo supratimo. Jis galbūt turėjo minčių apie Jėzų... Jis taip Jį gerbė: „Taigi, žinote, galbūt aš Jį parduosiu už trisdešimt sidabrinų. Ir jei aš parduosiu, aš turėsiu šiek pinigų, ir aš galėsiu su jais kažką nuveikti. O Jis sugebės išsilaisvinti“. Suprantate, jis nežinojo, kad Rašte, Jis prisikėlė, kad užimtų tą pačią vietą.

173 Ir net šiandien žmonės nesuvokia, kokioje būklėje jie yra. Tai yra iš anksto nustatyta šiai Laodikijos bažnyčiai, kad ji bus tokioje būklėje, išvarydama Kristų už durų. Ir Jis beldžiasi, bandydamas įeiti atgal į vidų. [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą—Red.] Tačiau, niekur nėra jokio bendradarbiavimo. Dabar, šią dieną, įrodydamas Savo Žodį, kaip Jis visada darė, o jie pasitraukia nuo to. Remdamiesi savo supratimu, tai—tai ir viskas.

174 Arba, galbūt, pasakykime tai, kad—kad jis pagalvojo. Galbūt, jei jis parduos Kristų už trisdešimt sidabrinų, na, jis turės bendravimą su kai kuriomis tos dienos didžiausiomis denominacijomis, fariziejais ir sadukėjais. Jis pasakytu: „Dabar palaukite, Jis gali pasirūpinti savimi. Aš mačiau Jį dideliuose mūšiuose; aš—aš žinau, kad—kad Jis gali savimi pasirūpinti. Taigi galbūt aš užsidirbsiu šiek tiek pinigų, šiek tiek nedidelei pensijai, kaip tai buvo. Ir tuomet, vėl, aš galbūt turėsiu aukštą poziciją su šiomis bažnyčiomis šiandien, jei aš išduočiau Jį jiems“. Suprantate? Bet jis rėmėsi savo supratimu, vietoje supratimo, kad tai buvo patvirtintas Dievo Žodis, ir jis pasielgė su Jėzumi taip, kaip sakė Raštas, kad jis tai padarys.

175 Ir, šiandien, bažnytinis pasaulis šiomis paskutinėmis dienomis išvarė Kristų, lygiai taip, kaip pasakyta Apreiškimo Knygoje, kad jie tai padarys. Tai vėl yra Judo dvasia, bažnyčios formoje, „Turintys dievotumo pavidalą, bet išsižadantys Žodžio“. Suprantate? Teisingai. Taigi, o, tai bent, ir kokios to pasekmės? Mirtis, kaip tai padarė Ievai. Ir tai padarys

visiems kitiems, kurie bandys iškreipti Dievo Žodį ir remsis savo supratimu. Netgi dabar jie parduoda, ne už trisdešimt sidabrinių, bet galbūt tapdami, o, vieni didžiais tarnautojais, kiti įgydami seminarijos patirtį. Jei nebūtų verta trisdešimties sidabrinių, jie vis tiek tai parduotų; parduotų savo supratimą apie Dievą, dėl štai tokio dalyko.

¹⁷⁶ Kaip skiriasi nuo išsimokslinusiojo Šventojo Pauliaus, kuris tikrai galėjo pasigirti visu savo žinojimu. Bet jis pasakė: „Aš patraukiau visą savo samprotavimą. Vieną dieną aš susitikau su Ugnies Stulpu, tame kelyje į Damaską“. Ir jis pasakė: „Aš niekada neatėjau pas jus kalbos ar išminties puikumu, nes jei aš būčiau, jūs būtumėte pasitikėję žmogaus išmintimi. Bet aš atėjau pas jus Šventosios Dvasios jėga ir akivaizdžiu parodymu, kad jūs—jūs remtumėtės Dievo Žodžiu“. Amen. Pasakė: „Jei ateitų Angelas iš Dangaus, skelbdamas ką nors kitą, tebūnie jis prakeiktas“, Galatams 1:8. Teisingai. Ne, pone. Jis niekada.

¹⁷⁷ Nedidukė moteris prie šulinio, ji buvo amoralė. Bet ji žinojo, kad ją atskyrė nuo bažnyčios. Ir, bet ji niekada nesirėmė savo supratimu. Kai ji sutiko prie šulinio Tą, Kuris pasakė jai visas jos nuodėmes, kurias ji buvo padariusi, ji nubėgo į miestą. Taigi, moteriai nepriderėjo tai daryti, eiti ten ir kažką sakyti, kadangi ji buvo prostitutė. Bet kai ji susitiko su Jėzumi, ji niekada nesirėmė tų dienų žmonių supratimu. Ji atėjo, pasakė: „Eikite, pažiūrėti Žmogaus, Kuris pasakė man ką aš esu padariusi. Argi tai ne tas Mesijas?“ Ji niekada nesirėmė savo supratimu. Ne.

¹⁷⁸ Mergelė Marija, kai Angelas Gabrieliuss susitiko su ja ir pasakė jai, kad ji turės kūdikį, nepažindama vyro. Uh! Niekada nebuvo. Ji niekada nesirėmė savo supratimu, kad moteris be vyro negali turėti kūdikio. Ji nesirėmė tuo. Bet ji pasakė: „Štai Viešpaties tarnaitė, tebūnie man pagal Tavo Žodį“. Ji nepaklausė: „Kaip aš tai padarysiu? Ir kada aš tai padarysiu? Ir kaip visa tai vyks?“

¹⁷⁹ Angelas tarė: „Šventoji Dvasia apgaubs tave; ir tas Šventas, gimęs iš tavęs bus vadinamas Dievo sūnumi“.

¹⁸⁰ Ji pasakė: „Štai Viešpaties tarnaitė“. Ji nepradėjo samprotauti, sakydama, kad tai negali būti. Ji tiesiog pasakė: „Štai Viešpaties tarnaitė“. Teisingai. Atkreipkite dėmesį.

¹⁸¹ Moteris, turėjusi kraujoplūdį, gydytojas jai pasakė: „Nėra jokių vilčių“. Ji išleido visas savo pragyvenimo lėšas, gydytojams, ir nė vienas iš jų negalėjo jai padėti. Ir ji nesirėmė tuo. Kai Jėzus... Ji praėjo pro minią, ir pasakė: „Aš tikiu, jei tik galėsiu paliesti to Žmogaus drabužius, aš pasveiksiu“. Ji prasiskverbė.

¹⁸² „Dabar palaukite, gydytojas pasakė: „Tu negali pasveikti“. Ji turėjo tą kraujoplūdį metai iš metų. Ji silpnėjo, ir jai darėsi vis blogiau. Gydytojai ją paliko. Tai buvo visas supratimas kurį jie turėjo.

183 Bet ji pasakė, tikėjimu! Nėra jokio Rašto, kuris jai tai pasakytų. Bet ji tarė: „Jei aš galėčiau paliesti Jo drabužio kraštą, aš pasveikčiau“, ir ji prislinko, ir palietė Jį. Ji pasitraukė, atsisėdo.

184 Jėzus pasisuko ir paklausė: „Kas Mane palietė?“ Žvalgėsi aplinkui, kol Jis ją rado. Jis pasakė jai apie jos kraujoplūdį.

185 Ir tą akimirką ji pajuto, savo kūne. Ji negalėjo to įrodyti, bet savo kūne ji pajuto, kad jos kraujoplūdis sustojo. Ji niekuomet nesamprotavo: „Jei gydytojas ją paliko, kaip galėtų kas nors jai padėti?“ Ji niekada nepradėjo samprotauti, bet ji patikėjo.

186 Taigi Biblijoje pasakyta: „Kad, šiandien, Jis yra Vyriausiasis Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybėse“. Teisingai? [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.]

Nepradėkite samprotauti, sakydami: „O, tai yra . . .“

Jis pasakė: „Šiandien Jis yra tas. Jis tiesiog dabar yra Vyriausiasis Kunigas, kuris gali atjausti mūsų silpnybėse. Tas pats vakar, šiandien ir per amžius!“

187 Ką jūs manote, kai aš buvau ten kaip baptistų pamokslininkas, ir Viešpaties Angelas ten susitiko su manimi, ir pavadė man eiti ir daryti tai, ką aš ir darau? Na, mano pastorius pasakė: „Tu išprotėjai. Na, tu turėjai košmarą, tau prisisapnavo“.

Aš pasakiau: „Jūs geriau tiesiog dabar paimkite mano narystės kortelę“.

188 Taigi, jis paklausė: „Kaip tu gali, netgi neturėdamas pradinio išsilavinimo, pamokslauti visam pasauliui? Kaip tu gali melstis už karalius ir valdovus, ir tu—tu—tu negali net tinkamai naudoti gramatikos?“

189 Aš nepasitikėjau savo gramatika. Aš nepasitikėjau jokių savo sugebėjimų. Man buvo pavesta. Aleliuja! Ir aš nesamprotavau. Jeigu aš būčiau klausęs samprotavimų, tai čia, prieš keletą metų, tikriausia būtų mirę tūkstančiai žmonių. Bet aš skelbiau Žinių lygiai taip, kaip Jis pasakė, aplink ir aplink pasaulį.

190 Ir aš vėl einu, iš Dievo malonės; ne iš samprotavimų, bet pagal pavedimą. Aleliuja! Aš nesirėmiau. . . Jūs sakote: „Tau penkiasdešimt penkeri metai“. Jei aš būčiau devyniasdešimt penkerių, man tai nieko nereikštų. Jis tebėra tas pats Dievas, kuris buvo su Abrahamu. Taip, pone. Nesiremkite savo supratimu.

191 Ir po to buvo paskelbtas ženklas, ir sekė Balsas, ir bažnyčios pradėjo manęs atsisakyti ir uždarė savo duris, dėl mokymo, nei viena iš jų negalėjo atsistoti prieš mane, kad pasakytų ar Tai yra teisinga ar klaidinga. Aš metu iššūkį bet kuriai iš jų. Aha-a. Ne tai, kad esu sumanus, bet aš žinau kur aš esu. Teisingai. Ką

jie padarė? Ką jie padarė? Jie uždarė visas duris. „Dabar ką jūs ruošiatės daryti?“

¹⁹² Viena dieną, aš stovėjau ten, kalnuose. Aš pasakiau: „Viešpatie, visoje šalyje, aš turiu tik vienas atvertas duris, kiek aš žinau, tai Feniksas, Arizonoje. Vienintelės, kurias aš turiu“. Ir aš pradėjau leistis nuo kalno. Aš išgirdau taip aiškiai, kaip tik galėjau išgirsti, kažką kalbant, paklausė: „Kas tau dėl to? Sek paskui Mane“. Tuomet, ne savo supratimu. Aš remsiuosi Jo pažadu.

¹⁹³ O, drauge, nesiremink samprotavimais. Tuomet jūs šauksite, kartu su senųjų laikų Edi Peronetu:

Visi pripažinkite Jėzaus Vardo jėgą!
Tegul parblokšti Angelai krenta;
Atneškite karališką karūną,
Ir karūnuokite Jį, visų Viešpatį; (Uh!)
Karūnuokite Jį, visų Viešpatį.

¹⁹⁴ Teisingai. Nesiremkite tuo, ką jūs galvojate, ką kažkas galvoja. Tikėjimu priimkite Dievo pažadą. Ar jūs padarysite tai? Taigi, tai ne tai, ką kažkas kitas padarė, ar ko jie nepadarė, bet kaip apie jus? Ką jūs padarysite su šiuo Jėzumi, vadinamu Kristumi, kuris atskleidžia save šią dieną, taip pat kaip Jis darė tomis dienomis? Ar jūs tikite Juo? [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.]

Melskimės.

¹⁹⁵ Viešpatie Jėzau, karalių Karaliau, viešpačių Viešpatie, dievų Dieve, visų valdovų Dieve. Pirmasis, Paskutinysis; Alfa, Omega; Pradžia ir Pabaiga; Ryški Rytinė Žvaigždė, Šarono Rožė, Slėnio Lelija, Dovydo Šaknis ir Palikuonis; ateik, Viešpatie Dieve, tas pats vakar, šiandien ir per amžius!

¹⁹⁶ Palaimink šią žmonių minią, Viešpatie. Tai. . . [Tuščia vieta juostoje—Red.] tiesiog pasirošiamė pradėti rytoj. Mes čia turėjome nedidelį susirinkimą, ir Tu mus tuo palaiminai. Tu leidai mums pažinti Tave. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu ir toliau leistum mums pažinti Tave. Palaimink mus šį vakarą. Padėk mums dabar. Mes esame žmonės su poreikiais.

¹⁹⁷ Ir, Viešpatie, Tu žinai, kad man nepatinka barti žmones, bet kaip aš galiu nutildyti tą šventą degimą? Man nepatinka tai daryti, Viešpatie. Tu žinai mano gyvenimą, mano širdį. Aš privalau tai daryti. Ir aš meldžiu, Dieve, kad Tu padėtum man tai padaryti. Tiesiog suteik man malonės, ir niekada neleisk man remtis savo supratimu, bet leisk remtis Tavo pažadu. Jėzaus Vardu. Amen.

¹⁹⁸ Aš noriu, kad jūs, visi, būtumėte tikrai pagarbūs, tiesiog kelioms minutėms. Šioje žmonių minioje, nėra abejonių, kad čia sėdi vyrai ir moterys, kurie serga. Kiek čia yra sergančių ir kenčiančių? Pakelkite savo rankas. Tiesiog pasakykite: „Man

reikalingas Dievas“. Tiesiog dabar pakelkite savo ranką: „Man reikalingas Dievas“.

¹⁹⁹ Taigi, aš nepažįstu daugelio žmonių. Aš pažįstu šiuos tris jaunuolius, sėdinčius tiesiai čia. Aš pažįstu poną Dauchą ir jo žmoną. Aš manau, manau kad tai sesuo Moore. Nesu tikras. Ar taip, sese More? Už viso to, aš manau, kad tai yra, brolis Maikas ant pakylos. Tai tiek kiek, aš matau, kuriuos aš pažįstu.

²⁰⁰ Bet Dangiškasis Tėvas, kuris pažadėjo, ir šią dieną Jis apreikš save šiame laikotarpyje, tiesiog lygiai tokiu pat būdu kaip Jis tai padarė Sodomoje. Ar Jis tai pažadėjo? [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.] Apreikšti save! Ar jūs tikite tuo? [„Amen“.]

²⁰¹ Dabar, jeigu jūs melsitės, ir su tikėjimu! Taigi nebandykite samprotauti: „Kaip aš galiu paliesti Jį, kaip Vyriausiąjį Kunigą?“

²⁰² Taigi, Biblijoje pasakyta, Naujame Testamente: „Jis yra Vyriausiasis Kunigas tiesiog dabar. Jis toliau tęsia kaip Vyriausiasis Kunigas, kaip Melchizedekas. Jis yra Vyriausiasis Kunigas amžinai. Nėra kito Vyriausiojo Kunigo, bet Jis. Jokio kito tarpininko tarp Dievo ir žmonių, bet Žmogus Kristus“. Teisingai. Jis Vienintelis, ir Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius.

²⁰³ Taigi, jei Jis išlieka tas pats Vyriausiasis Kunigas, ir Biblija sako: „Mes galime paliesti Jį savo negaliomis“, kaip ta nedidukė moteris, palietė Jo drabužį, jūsų tikėjimas gali paliesti Jį ši vakarą ir Jis veiks tokiu pat būdu, žmogaus kūne, kaip Jis tai padarė, kai Jis buvo žmogaus kūne ten, prie Abrahamo ažuolo. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.] Jis pažadėjo, kad tai padarys. Dabar tiesiog melskitės, visi kurie turite poreikį. Ir aš—aš. . .

²⁰⁴ Tai kaip aš ir sakiau, kad dovana nėra kažkas, kaip kad jūs paimate peilį, ir norite juo *tai* perpjauti, jūs galite tai perpjauti, arba nupjauti *tai*, jūs galite supjaustyti tai, ar ką jūs norite padaryti. Tai nėra Dievo dovana. Suprantate? Ne.

²⁰⁵ Dievo dovana tai tam tikras būdas, kur jūs patraukiate save iš kelio. Ir dovanos ir pašaukimai yra Dievo išankstinis numatymas. „Dovanos ir pašaukimai yra neatšaukiami“. Jūs gimstate su tuo. Nedidelė pavara, kurią jūs užtraukiate, bet jūs negalite paspausti pedalo. Suprantate? Dievas turi tai valdyti. Jūs turite patraukti save iš kelio.

²⁰⁶ Jūsų tikėjimas gali tai valdyti, ne mano; jūsų. Mano tiesiog patraukia tai iš kelio. Jūs tikite visa savo širdimi, kad Jėzus Kristus gyvas šiandien.

²⁰⁷ Nesiremkite savo supratimu, jūs sakote: „Na, dabar pažiūrėsiu, aš—aš esu rimtoje būklėje, broli. Tu nežinai manęs. Aš buvau tame neigalijuų vėžimėlyje. Aš buvau. . .“

208 Man nerūpi koks jūs buvote, ir pažiūrėkime, ar Dievas nenusileis ir nepadarys lygiai taip pat, kaip Jis tai darė, kai Jis buvo čia žemėje fiziniame kūne. Jis tai padarys jūsų kūne, mano kūne, kartu kaip grupei, tikinčiai Juo. Jis tai padarys, nes Jis pažadėjo, kad Jis tai darys.

209 Taigi nesiremkite tuo, ką kažkas sako: „Oi, tai yra—tai yra psichinė telepatija“, kaip jie Tai vadina. Sakė, Jėzus buvo toks pat. Jie sakė, kad Jis buvo ateities spėjėjas, „velnias“. Bet Jis buvo Dievo Sūnus, kadangi Jis buvo pagal pažadėtą Dievo Žodį.

210 Taigi, kaip aš ir sakiau, mūsų—mūsų vietose, mums nebūtina to turėti, dėti rankas ant žmonių. Praeitą vakarą mes dėjome ant jų rankas. Bet vienintelis dalykas, kurį jūs turite turėti, tai yra tikėjimas, ir tuomet pripažinti. Tikėjimu jūs tai priimate, tikėjimu. Ne—ne kuo nors, kas . . .

Neklauskite: „Na, kaip tai dabar gali būti padaryta?“

211 Jei aš galėčiau jums pasakyti kaip tai buvo padaryta, tai daugiau nebūtų tikėjimo. Aš nežinau, kaip tai padaroma. Aš nežinau, bet aš tikiu tuo. Aš—aš nežinau kaip—kaip Dievas išgelbėja nusidėjėlių, bet Jis tai daro. Aš nežinau kaip Dievas padaro visus kitus dalykus, bet aš priimu tai. Jis, Jis tai daro, ir tai tokiu būdu. Kadangi, aš negaliu to paaiškinti. Taigi, na, aš . . . Niekada nebus paaiškinta. Niekas negali. Nes, jei jūs išaiškinsite, tuomet daugiau tai ne tikėjimas.

212 Aš nesuprantu, kaip Dievas ir Kristus galėtų būti tas pats Asmuo, bet Jie buvo. Rašte pasakyta. Na, jūs negalite to paaiškinti, bet Jie buvo. „Mano Tėvas yra Manyje. Tai ne Aš darau darbus; tai Mano Tėvas Manyje. Jei Aš nedaru Jo darbų, tai parodo, kad Aš ne iš Jo. Bet jei Aš darau Jo darbus, tuomet Jis pats liudija, kad Aš esu iš Jo“.

213 Na, tai tas pats dalykas dabar, tiksliai tas pats. Jis yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius, jei jūs patikėsite.

214 Dabar šia yra vyras, sėdintis tiesiai priešais mane, jis turi tamsius plaukus. Ant rankos turi laikrodį; su tamsiu kostiumu. Jis dėvi akinius. Jei jūs galite pažvelgti tiesiai čia, jūs pamatysite jį sėdintį su užmerktomis akimis, besimeldžiantį. Aš nepažįstu to vyro. Dangiškasis Tėvas žino, kad aš jo nepažįstu. Bet aš ruošiuosi dar minutėlę pažiūrėti į jį, nes atrodo, kad jis sėdi ten, labai nuoširdus. Nuo to laiko, kai aš paminėjau, vyras tiesiog užmerkė savo akis ir pradėjo melstis. Žmogus man yra nepažįstamas, kiek man žinoma. Aš nežinau jo. Dievas žino tą vyrą, ir Jis gali man apreikšti. Jei tas pažadas Biblijoje yra tiesa, Jis gali man apreikšti, kas yra tam žmogui, dėl ko jis užsimerkęs, ir dėl ko jis meldžiasi. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.]

215 Ar jūs tikite, pone? Ar galėtumėte atmerkti savo akis, jūs sėdintis tiesiai čia, pažvelkite čia. Ar jūs tikite tuo? Gerai. Taigi jūs žinote, kad aš jūsų nepažįstu. Mes nepažįstame vienas

kito. Bet Dievas jus pažįsta. Dabar jis pradėjo verkti, raudoti. Kadangi, dabar aš galiu jam pasakyti, kad Dievas ruošiasi atsakyti į jūsų prašymą, suprantate, nes tai, kas jį ištiko ten, ta Šviesa; iš tamsos pakeitė į Šviesą. Suprantate?

²¹⁶ Taigi, vyras, jis meldžiasi už kažką, ir tai yra jo mažasis berniukas, sėdintis šalia jo. Tai jo sūnus. Teisingai. Taigi, šis mažas berniukas kenčia dėl skrandžio sutrikimų, ir taip pat kažkas negerai su jo žarnynu. Teisingai. Teisingai.

²¹⁷ Jie ne iš čia. Jūs ne iš Arizonos. Jūs esate iš Kalifornijos. Teisingai. Ir jūs esate tarnautojas, ir jūs bendraujate su Dievo Asamblėja. Tai tiesa. Gerbiamas McKeig, tai yra jūsų vardas, ar Gerbiamas Keig, teisingai. Ar tai tiesa? Pamojuokite savo ranka *štai* taip. Taigi jūsų mažasis berniukas pasveiks. Suprantate? Jūsų tikėjimas!

²¹⁸ Taigi kas? Dabar čia yra vyras su iškeltomis rankomis, jis manęs nepažįsta, aš jo nepažįstu. Bet kas tai buvo? Jis palietė Vyriausiąjį Kunigą. Taigi, suprantate, jis negali remtis savo supratimu. Taigi ką jis turi padaryti, ką jis daro dabar? Jis turi patikėti, kad tai, kas jam buvo pasakyta, yra tiesa, nes jis nežino, jis nepažįsta manęs. Teisingai.

²¹⁹ Čia, štai čia sėdi moteris, tiesia štai čia prieš mane, ji taip pat nulenkusi savo galvą. Ji kenčia dėl vėžio. Ji taip pat yra atvykusi iš Kalifornijos. Tikiuosi ji to nepraleis. Panelė Adams. Tai jos vardas. Aš niekada nesu jos matęs savo gyvenime. Taip, tai tiesa.

²²⁰ Ten yra ponija, sėdinti čia tiesiai už jos. Aš negaliu tiesiog uždėti savo . . . tiesiog parodyti į ją, bet aš matau Šviesą kabančią virš jos. Ji yra didžiulėje bėdoje. Vienas dalykas, ji turi problemų dėl savo kaklo. Ir kitas dalykas, ji—ji turi dvasinių problemų, nerimas, dėl kurio ji pergyvena. Ir ji turi problemų namuose; jos dukra tiesiog pabėgo. Teisingai. Tai tiesa, ar ne taip? Ji pakėlė savo ranką. Ponia Miler. Teisingai. Jūs tikite? Dievas sugrąžins ją, išgydys jūsų kūną. Taigi, aš niekada jos nemačiau savo gyvenime. Ji yra visiškai man nepažįstama.

²²¹ Čia yra ponija, sėdinti čia, auditorijoje. Ji—ji ne iš čia, ji taip pat yra iš Kalifornijos. Ji turi vėžį, ir vėžys yra jos krūtinėje. Jai buvo išoperuota viena krūtis, ir jis persikėlė į kitą. Teisingai. Panelė Kalvin. Teisingai. Ar jūs tikite, kad Dievas gali jus išgydyti? Jūs tikite tu. Aš esu jums nepažįstamas, panele. Aš nepažįstu jūsų. Tai tiesa. Suprantate? Pas ją vėžys.

Kad jūs žinotumėte, jog Dievas yra čia!

²²² Čia yra ponija, sėdinti tiesiog šalia jos. Jos vardas yra ponija Haris. Ji yra man visiškai nepažįstama. Bet kai Dvasia palietė tą moterį, ji taip pat jai užjautė. Ir ji atvyko iš Kalifornijos. Teisingai. Ir ji turi problemų dėl savo pečių. Teisingai. Jūs tikite, kad Dievas jus išgydys. Jei tai tiesa, pakelkite savo ranką taip, kad žmonės galėtų matyti; visiškai nepažįstama.

223 Nesiremkite savo supratimu. Ką tai gali padaryti? Jūs negalite to paaiškinti. Tai yra paradoksas. Tai nepaaiškinama. Paklauskite tų žmonių; aš niekada jų nemačiau savo gyvenime, niekada nieko apie juos nežinojau. Tai gali vykti tiesiog per visą susirinkimą.

224 Bet, pažvelkite dabar, nesiremkite savo supratimu. Bet remkitės tuo, ką Jis pažadėjo, kad Jis tai darys; jei tai ne ta pati Dvasia, kuri gyveno žmogaus kūne, kuri žinojo, kad Sarah juokėsi palapinėje, už Žmogaus nugaros. Ar taip? Ir Jis pažadėjo, tiesiog prieš tai, kai pasaulis bus sunaikintas ugnimi, kai žmogaus Sūnus vėl apreišk save tokiu pat būdu, kaip žmogaus Sūnus (pranašiskas) apreišk save žmogaus kūne, kaip Jis yra čia ši vakarą, kaip Jis tai padarė tuomet. Taigi kokią valandą mes gyvename? Tiesiog arti sunaikinimo.

225 Drauge, nestovėkite čia ilgiau kaip nusidėjėlis. Priimkite Jėzų Kristų, kol esate Jo Artume. Taigi, aš žinau, kad paprastai tai įprasta tarnautojams įtikinti ir sakyti pasakojimus apie motiną, kuri mirė ir išėjo. Viskas tame gerai. Bet mes neateiname tuo pagrindu, kad mūsų motina mirė. Mano motina irgi mirė; mano tėvas, taip pat. Bet mes ateiname protingai, priimdami tuo pagrindu, kad Dievas apreiškia save Jėzuje Kristuje, pašalindamas pasaulio nuodėmes. Mes ateiname ir tikime, remdamiesi Atpirkimu. Ir kai Jis yra patvirtinęs savo Žodį . . .

226 Man nerūpi, kokioje bažnyčioje jūs buvote, metodistų, baptistų, katalikų, presbiterionų, ar iš viso nebuvote jokioje bažnyčioje. Jei jūs pripažinsite, kad jūs supratote kitaip, ir žinote, kad iš tikrųjų jūs niekada nebuvote iš naujo gimę, bet jūs norėtumėte, ir norite priimti tai dabar, priimti dabar kas pažadėta. Galbūt jūs nebūsime pripildyti dabar, bet jūs būsite pripildyti . . . tarnavimų eigoje. Jūs norite priimti tai, remiantis tais pagrindais, ar neatsistotumėte, ir leistumėte man pasimelsti už jus, tiesiog ten, kur jūs stovite. Kiekvienas čia, kuris žino . . .

227 Nesiremkite savuoju, na, sakote: „Aš kalbėjau kalbomis“. Taigi, tai neturi su tuo nieko bendro. Aš taip pat tikiu kalbėjimu kalbomis.

228 Bet aš mačiau raganas, velnius ir visa kita, kalbančius kalbomis ir po to išaiškinančius. Taip. Paklauskite misionierių štai čia, mes galime sužinoti, brolis Krič, ir jūs žinote, kad tai tiesa. Aš mačiau juos kalbančius kalbomis, ir geriančius kraują iš žmogaus kaukolės, kviečiančius sėtoną. Be abejo. Aš mačiau, kaip jie padėdavo pieštuką, ir jis pakildavo ir rašydavo nežinomomis kalbomis, ir ragana, ar, kerėtojas stovėdavo ten, išaiškino tai.

229 Taigi kalbėjimas kalbomis dar nėra ženklas, kad jūs turite Šventąją Dvasią. Jei taip, ir jei jūs kalbate kalbomis, ir paneigiate šį Žodį, čia kažkur kažkas negerai. Teisingai, ah-h, teisingai. Nesiremkite savo supratimu.

230 Kažkuris dabar, jūs sakote: „Na, aš šūkavau“. Aš darau taip pat. Bet nesiremiu tuo.

231 Aš mačiau visų rūšių demonų jėgas, šaukiančias ir rėkiančias. Aš mačiau musulmonus šūkaujančius ir rėkiančius iki tol, kol jie prieina iki tokios vietos, kad jie gali perverti savo rankas atplaišomis. Indijoje, aš mačiau juos rėkiančius ir šokinėjančius aukštyn ir žemyn, imant rutulius su vandeniu, kuriuose yra kabliukai, ir veriančius juos per savo oda, ir tiesiog vaikščiojančius ant įkaitintų anglių, ir neigiančius Jėzų Kristų.

232 Suprantate, nesiremkite savo supratimui, bet remkitės Dievo Žodžiu. Jeigu jūsų gyvenimas negali pakelti to, kas Biblijoje, kad tikėtumėte kiekvienu Žodžiu, kuris ten yra; ir jūs norite tikėti tuo, ir norite, kad Dievas išreikštų savo valią, veikdamas per jus, nes jūs galite būti Dievo dalimi, ar jūs atsistosite ir pasakysite: „Aš priimsiu tai tiesiog dabar, broli“. Ačiū. Ačiū. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Nuostabu. Telaimina jus Dievas. Tegul Dievas jums suteikia, visą tą sąžiningumą. Jūs sakykite. . . Tiesiog—tiesiog stovėkite, tiesiog. . .

233 Jūs sakote: „Aš esu bažnyčios narys, broli Branhamai, bet iš tikro aš esu sekmininkas; bet kai iš tikrųjų reiks pasakyti, ar tikrai galiu patikėti, kad visas Žodis yra Tiesa, aš tiesiog negaliu to padaryti, bet aš—aš noriu tai padaryti. Padėkite man, melskitės už mane. Aš noriu atsistoti ir pasakyti: „Aš—aš. . .“
 “ Jūs sakote: „Na, pažvelkite, sėdžiu čia, ar, aš liudijau šioje bažnyčioje, kad aš buvau“. Bet giliai savo širdyje, jūs žinote, kad tai ne taip. Dievas taip pat žino, kad ne taip, suprantate, taigi kodėl jums neatsistojus? Nesiremkite savo supratimus, bet remkitės Jo Žodžiu.

234 Ar neatsistotumėte, dar kas nors? Dar kas nors nori atsistoti? Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. Telaimina jus Dievas. „Dieve, padėk man“. Telaimina jus visus Dievas. Tai gerai. Tiesiog toliau stovėkite.

235 Klausiate: „Ar tai duos ką nors gero man?“ Viena kartą atsistokite, pažiūrėkite, ar tai duos. Tikrai turėdami tai omenyje: „Aš noriu, broli Branhamai, aš noriu būti teisus. Aš noriu būti teisus“.

236 Taigi, aš nesakau jums, kad paliktumėte savo bažnyčią. Ne, pone. Pasilikite ten, kur jūs esate, tiesiog būkite tikrai Šventosios Dvasios pripildytas asmuo toje bažnyčioje. Jūs sakote: „Na, aš nežinau, ką mano pastorius pasakys“. Jis jus įvertins, jei jūs esate, jei jis yra Dievo vyras. Teisingai.

237 „Tegul jūsų šviesa šviečia prieš žmones taip, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir šlovintų jų Tėvą“.

238 Telaimina jus Dievas. Na, telaimina Dievas jus abu, ir jus; ir jus, broli, jus. Telaimina Dievas, kiekviena. Telaimina jus Dievas. Telaimina Dievas jus štai čia.

239 Dabar jūs, kurie atsistojote, jeigu jūs jaučiatės geriau, po to kai atsistojote, tiesiog pakelkite savo rankas, kad pasakyti kitiems jog jūs jaučiatės geriau po to kai atsistojote. Matote, kiekviena ranka. Žinoma, jūs jaučiatės geriau. Suprantate, jūs esate nuoširdūs. Jūs stovintys, sakykite: „Aš būsiu liudytojas“.

240 „Tas, kuris čia stovės už Mane, Aš Ten stovėsiu už Jį. Tas, kuris Manęs gėdinosi prieš šiuos žmones, Aš gėdysiuosi jų prieš savo Tėvą ir šventuosius Angelus“. Nesigėdykite Jo. Nesiremkite savo samprotavimu. Remkitės Dievo Žodžiu. „Kas išpažins Mane žmonių akivaizdoje, tą ir Aš išpažinsiu prieš savo Tėvą ir šventuosius Angelus“.

241 Ar bus dar daugiau, prieš mums pradėdant melstis? Tuomet palenkime savo galvas. Telaimina jus Dievas, sese. Tikrai. Telaimina Dievas jus, ir jus, broli. Neabejotinai. Ar būtų dar vienas, tiesiog kol mes esame palenkę savo galvas? Telaimina Dievas jus, jus. Taigi, gerai, jūs tebestovite. Mes tiesiog palauksime minutėlę, tik minutėlę. Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina jus Dievas. Klausiate: „Ar tai ką nors reiškia, sakant: „Telaimina jus Dievas?““ Tai yra ištarimas mano palaiminimų jums. Telaimina jus Dievas.

242 Kai kurie iš jūsų, stovintys aplink prie sienos, kur jūs neturite vietos atsisėsti, ar tiesiog nepakeltumėte savo rankos, sakydami: „Aš, Dieve, tai aš“? Telaimina jus Dievas, broli. Telaimina Dievas jus, ir jus; ir jus, sese; ir jus, mano broli; ir jus, mano sese.

243 O, Šventoji Dvasia švelniai juda virš auditorijos. Ar jūs galite jausti Ją? Telaimina jus Dievas, jaunuoli, čia ant pakyls. Telaimina jus Dievas, esantį ten kampe. Telaimina jus Dievas, jaunuoli. Taip.

244 O Šventoji Dvasia, naujai įeik į mūsų širdis dabar. Parodyk mums mūsų klaidas, Viešpatie. Mes ne . . . Mes nesiremsime savo supratimu, savo samprotavimais. Bet mes remsimės Tavimi, nes mes žinome, kad stovime ant Tavo Dieviško, šiandien patvirtinto, pažado. Tu leidai pažinti Tave pereinant bet kokį, bet kokį samprotavimą. Mes negalime to išmąstyti nei paaiškinti. Bet Tu dabar tiesiog atėjai čia į mūsų tarpą, ir paskelbei mums save, kad Tu esi čia, ir vyrai bei moterys tiki tuo ir priima tai.

245 Dieve, priglask kiekvieną iš jų prie Savo krūtinės, ir paslėpk juos Amžių Uoloje, kol ugnis pasitrauks. Mums yra nustatyta, kad sudegtume, Viešpatie. Mes tai žinome. Mes grįžtame į Sodoma. „Bet teisusis nepražus su nusikaltėliu“. Tu pašauksi savo vaikus, Viešpatie, Tu pasakei Lotui: „Išeikite iš ten. Išeik“. Aš meldžiu, Dieve, kad kiekvienas, kuris yra tame stovyje šį vakarą, kurie yra čia, ir nėra tikri kur jie stovi . . .

246 Dieve, jie nerizikuos važiuoti priešinga kryptimi, kai yra vienpusis judėjimas. Jie nerizikuos lėkti per raudoną šviesą, jeigu jie yra sveiko proto, nes jie gali būti nužudyti. Tuomet,

kaip žmogus gali rizikuoti savo Amžinos paskirties vieta, tiesiog spėliodamas, pasitikėdamas savimi, rizikuoja iš tikrųjų tam neturėdamas įgaliojimo, kadangi jie priklauso bažnyčiai ar denominacijai? Ir iš tikrųjų jie negali, jie negali—jie negali suprasti kaip tas Dievo Žodis gali būti šiandien, kaip Jis buvo tuomet, kaip gali pasireikšti tie pažadai, apaštalų amžius pasibaigė. Padėk jiems, Tėve. Aš pavedu juos Tau, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

247 Ačiū jums, mano broli, sese. Esu toks laimingas, vadindamas jus savo broliu, sese.

248 Atminkite, kad Dievas Teismo Dieną lieps man atsakyti už kiekvieną žodį. Viskas, ką aš pamokslavau šį vakarą, aš turėsiu už tai atsakyti. Aš tai suprantu. Ir ką aš dariau nuo to laiko, kai buvau mažas berniukas, pamokslavau šią Evangeliją, ir po to būsiu atmetas?

249 Taigi, kiek iš jūsų sergate ir esate kančiose, čia šį vakarą, ir norite, kad už jus pasimelstų? Pakelkite savo ranką. Taigi ar padarysite dar vieną dalyką dėl manęs? Uždėkite savo rankas vienas ant kito. Uždėkite rankas vienas ant kito. Visi dabar palenkite savo galvas, ir tiesiog kaip, kad jūs būtumėte bažnyčioje, čia ant pakylės.

250 Brangus Dieve, Jėzaus Kristaus Vardu, ir Jo Buvimo, įrodyto Buvimo! Tas pats Žodis, kuris buvo pamokslaujamas, buvo įrodytas, kad Tu esi tas pats vakar, šiandien, ir per amžius. Tegul Šventoji Dievo Dvasia užlieja šią žmonių minią tiesiog dabar. Daugelis iš jų atėjo ir priėmė Tave kaip savo Gelbėtoją, daugelis atkritusiųjų nuo Dievo priėmė Tave ir sugrižo. O Dieve, aš meldžiu, Jėzaus Kristaus Vardu, kad Tu išgydytum kiekvieną žmogų. Tu pasakei: „Šie ženklai lydės tuos, kurie tiki; jeigu jie uždės rankas ant ligonių, jie pasveiks“. Tu pažadėjai tai, Viešpatie, ir tikintys vaikai yra uždėję rankas vienas ant kito.

251 Šėtone, tu esi nugalėtas. Išeik iš tų žmonių, Jėzaus Kristaus Vardu. Tegul tie žmonės eina, dėl Dievo Karalystės, Jėzaus Vardu. Amen.

252 Visi, kurie tiki, kad Jėzus Kristus dabar yra jūsų Gydytojas, taip pat ir jūsų Gelbėtojas, ir jūs norite priimti Jį tuo pačiu pagrindu, atsistokite, sakykite: „Aš dabar priimu Jėzų kaip savo Gydytoją, taip pat kaip savo Gelbėtoją“. Nuostabu! Šlovė Viešpačiui! Ačiū Viešpačiui! Dabar pakelkime savo rankas ir dainuokime Jam.

Aš šlovinsiu Jį, Aš šlovinsiu Jį,
Šlovinsiu Avinėlį, nužudytą už nusidėjėlių;
Atiduokite Jam šlovę, visi jūs žmonės,
Nes Jo Kraujas nuplovė kiekvieną dėmę.

253 O, ar jūs nesijaučia gerai? Pamojuokite ranka. O, tai bent! Padainuosime tai dar kartą.

Aš šlovinsiu Jį, Aš šlovinsiu Jį,
 Šlovinsiu Avinėlių. . . (Atminkite, „tas pats
 vakar, šiandien ir per amžius“, yra tas
 Avinėlis.)

Atiduokite Jam šlovę, visi jūs žmonės,
 Nes Jo Kraujas nuplovė kiekvieną dėmę.

²⁵⁴ Jums patinka tai? [Susirinkimas šaukia: „Aleliuja!“—Red.]
 Amen. Pasiekime vienas kita ir paspauskime vienas kitam
 ranką. Tai susirinkimo užbaigimas, pradedame suvažiavimą.
 Sakykite: „Telaimina tave Dievas, broli, piligrimai. Telaimina
 tave Dievas“. Puiku. Gerai. Nuostabu! Ar dabar jūs tikite, kad
 mes turėsime didingą suvažiavimą po viso to? [„Amen“.] Mes
 dėkojame Dievui už puikų susirinkimą, dabar mes ruošiamės
 turėti puikų suvažiavimą. Visi, kas tuo tiki, pasakykite: „Amen“.
 [„Amen“.]

Savo tikėjimu žvelgiu į Tave,
 Kalvarijos Avinėlių (Pažvelkime dabar į Jį),
 Dieviškas Išgelbėtojai;
 Dabar išgirsk mane, kol aš meldžiuosi,
 Pašalink visas mano nuodėmes,
 O, leisk man nuo šios dienos
 Būti visiškai Tavu!

Kol gyvenimo tamsiais labirintais aš einu,
 Ir sielvartas apniko mane,
 Tu būk mano Vedlys;
 Įsakyk tamsai pavirsti diena,
 Pašalink liūdesio baimę,
 O, leisk man nuo šios dienos
 Būti visiškai Tavu!

²⁵⁵ Amen! Susirinkimas pasakė: „Amen“. [Susirinkimas sako:
 „Amen.“—Red.] Aleliuja!

O šlovinkite Jį,
 Šlovinkite Avinėlių, nužudytą už nuodėmes;
 Atiduokite Jam šlovę, visi jūs žmonės,
 Nes Jo Kraujas nuplovė kiekvieną dėmę.

Kaip nuostabu!

²⁵⁶ Gerai, palenkime dabar savo galvas, palaiminimui. Aš
 nežinau, kas buvo išrinktas tai padaryti. Brolis Džoni Manadal,
 iš Kalifornijos, kol mes esame palenkę savo galvas. Taigi
 nepamirškite, kad rytoj vakare, prasideda pirmasis. Rytoj
 vakare, suvažiavimas bus tiesiai čia, tiesiai čia šioje salėje,
 septynios trisdešimt.

²⁵⁷ Telaimina jus Dievas. Ar jums patiko būti Dievo Buvime?
 [Susirinkimas sako: „Amen.“—Red.] Amen. Dabar palenkime
 savo galvas kol brolis Džoni paleis mus.

NESIREMK SAVO SUPRATIMU LIT65-0120
(Lean Not Unto Thy Own Understanding)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba trečiadienį vakare, 1965 m. Sausio 20 d. Tarptautiniame Pilnos Evangelijos verslininkų suvažiavime, Ramados viešbutyje, Fenikse, Arizonoje, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ Irašų.

LITHUANIAN

©2019 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org